

# อยากบอกให้รู้ว่ารัก

Route 12  
Photo by Jim



โดย สุพรรณิการ์

อยากบอกให้รู้ว่ารัก...Listen to my heart

ผู้แต่ง : สุพรรณนิการ์

ภาพปก : Mr. Jim

พิสูจน์ตัวอักษร :

พิมพ์ครั้งแรก : 2 กุมภาพันธ์ 2555

พิมพ์เสร็จ :

จัดจำหน่ายครั้งแรก :

## .....คำหักทลายต้อนรับ

อยากบอกให้รู้ว่ารัก มันยากนักใช้ใหม่ที่จะพูดคำนี้ออกไปให้ใครได้รับฟัง โดยเฉพาะเมื่อคำว่ารักต้องออกจากปากของผู้หญิง เรื่องนี้เกิดขึ้นมาจากการนั่งดูละครเรื่อง สะใภ้พญาสมทางสถานีโทรทัศน์ช่องสามค่ะ เรื่องก็คือนางเอกสองคนสลับร่างกันเพื่อทำภารกิจบางอย่าง และในภาวะนั้นเองความคิดก็ผุดขึ้นมาว่าหากเราแอบรักใครสักคน จะมีความสุขมากไหมหากเราได้อยู่จกและใกล้ชิดกับเขา หลายครั้งที่พยายามคิดหาวิธีที่จะสร้างเรื่องราวให้ผู้หญิงคนหนึ่งได้เข้าไปอยู่ในบ้านของผู้ชายที่รัก แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก บางที่คิดว่าปลอมตัวเข้าไปเป็นสาวใช้จะดีไหม หรือจะกลายเป็นวิญญาณแล้วไปปรากฏตัวที่บ้านของคนที่เราแอบรักดี แต่หลังจากดูสะใภ้พญาสมก็เลยคิดหาวิธีที่จะนำนางเอกเข้าไปอยู่ในบ้านของพระเอกได้แล้วค่ะ

ขอบคุณผู้เขียนเรื่องสะใภ้พญาสมที่สานต่อจินตนาการให้ผู้เขียน และผู้เขียนก็หวังว่าจินตนาการของผู้เขียนจะสานต่อจินตนาการให้กับผู้อ่านต่อไปเช่นกัน

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน

**สุพรรณิการ์**



## อุบัติเหตุพบรัก

เบญจมาศ!

เสียงร้องตะโกนด้วยความตกใจของคุณนายญี่ปุ่นเมื่อเห็นร่างสาวใช้ร่วงลงมาจาก  
บันไดชั้นบนสุด

“ดิน” คุณนายมิกิตะโกนเรียกบุตรชายเมื่อเห็นร่างสาวใช้นอนคว่ำหน้าไม่ไหวตั้งอยู่  
บนพื้น

“เกิดอะไรขึ้นครับมัม” ดินหรือดินแดนรีบเดินออกมาจากห้องครัวด้วยความตกใจ  
เขาวางมือจากการทำอาหาร ปิดไฟที่เตาแก๊สทันทีที่ได้ยินเสียงมารดาตั้งออกมาจากห้องโถง

“เบจมาศตกบันได” คุณนายมิกิหันไปบอกบุตรชายด้วยสีหน้าตื่นตกใจกลัว

ดินแดนมองสาวใช้ที่นอนหมดสติอยู่บนพื้นก่อนรีบเข้าไปพลิกร่างสาวใช้ให้นอน  
หงายขึ้น

เจมส์และบุตรชายคนเล็กที่เพิ่งเดินเข้ามาในบ้านมองดูเหตุการณ์ด้วยความสงสัย  
ระคนตกใจ

ขณะที่ทั้งหมดกำลังตกใจ ดินแดนก็ซ่อนร่างสาวใช้อุ้มขึ้นมาก่อนหันไปสั่งน้องชาย  
นำเสียงเป็นงานเป็นการ

“เดวิดไปเปิดประตูบ้านให้เอลหน่อย”

เดวิดไม่ต้องรอให้พี่ชายออกคำสั่งซ้ำ เขารีบวิ่งไปเปิดประตูบ้านให้ทันที ดินแดนรีบ  
พาร่างสาวใช้วางบนเบาะหลังรถเมื่อน้องชายรีบวิ่งมาเปิดประตูรถให้

“พ่อกับแม่รออยู่ที่บ้านดีกว่าครับ ผมจะไปกับพี่ดินเอง” เดวิดหันไปบอกบิดามารดา  
ก่อนรีบเปิดประตูขึ้นไปยังด้านหลังคู้กับพี่ชาย

ดินแดนขับรถมุ่งตรงไปยังโรงพยาบาล บุรุษพยาบาลรีบเข็นเตียงออกมารับผู้ป่วย  
ดินแดนวางร่างสาวใช้ลงบนเตียงก่อนหันไปสั่งน้องชาย

“เข้าไปจัดการแทนเอลก่อนนะ เอลจะเอารถไปจอด”

เดวิดพยักหน้าก่อนรีบตามบุรุษพยาบาลเข้าไป ดินแดนขมวดคิ้วสีหน้าเป็นกังวล  
ก่อนหมุนตัวเดินกลับมาที่รถ และจังหวะที่เขา กำลังจะเดินอ้อมมาด้านคนขับ รถพยาบาลก็  
แล่นเข้ามา ประตูรถด้านหลังถูกเปิดออก ผู้ช่วยชีวิตทุกคนรีบกรูลงมาจากรถพร้อมกับพา  
ร่างๆ หนึ่งลงมาด้วย

เครื่องช่วยหายใจทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บที่เต็มไปด้วยเลือด ดินแดนหลักทาง ให้เหล่าผู้ปฏิบัติการในชุดสีขาว คิ้วดำเรียวยาวกับผู้หญิงหมวดคิ้วมองร่างหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง มือขวาของผู้บาดเจ็บห้อยตกลงมาจากเตียงเมื่อบุรุษพยาบาลเซ็นเตียงพยาบาลผ่านไป สิ่งของบางอย่างร่วงตกลงมาจากมือผู้บาดเจ็บ

“ผลิตา” เขาพิมพ์เสียงเบาเมื่อเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดของหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงก่อนก้มลงเก็บของที่ตกอยู่บนพื้น ลูกแก้วสีรุ้งหล่นลงมาจากมือผลิตา ชายหนุ่มมองลูกแก้วที่อยู่ในมือก่อนเงยหน้ามองรถเข็นที่กำลังพาร่างหญิงสาวเข้าไปในโรงพยาบาล เขารู้จักหญิงสาวผู้บาดเจ็บเพราะผลิตาเป็นหนึ่งในนักเรียนที่เขาสอนที่สถาบันสอนภาษาอยู่ตอนนี้ นอกจากเขาจะทำธุรกิจผลิตสื่อโฆษณาและทำโปรโมชันให้กับบริษัทต่างๆ แล้ว เขาก็ยังรับงานสอนภาษาให้กับสถาบันแห่งหนึ่งอีกด้วย

ดินแดนหย่อนลูกแก้วสีสวยลงในกระเป๋าทางเกงพลางนึกหวังว่าหญิงสาวจะปลอดภัยก่อนหมุนตัวเดินกลับไปที่รถอีกครั้ง

### **ดินแดนเดินตรงเข้าไปหาน้องชายที่นั่งรออยู่หน้าห้องฉุกเฉิน เดวิดหันมองพี่ชาย**

“เอลดิน คิดว่าเบญจมาศจะเป็นอะไรมากไหม” เดวิดถามพี่ชายด้วยรู้สึกเป็นห่วงสาวใช้คนเดียว แม้เบญจมาศจะเป็นแค่สาวใช้ แต่ทุกคนในบ้านก็เป็นห่วงและคิดเสมือนว่าเบญจมาศเป็นสมาชิกคนหนึ่งในบ้าน

เบญจมาศเป็นเด็กลูกข้าวเหนียวที่มาจากจังหวัดมหาสารคาม เธอเป็นหลานสาวที่ดีคนขับรถของเจมส์ซึ่งตอนนี้เกษียณอายุและกลับไปอยู่บ้านที่ต่างจังหวัดแล้ว เบญจมาศได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านของเจมส์ตั้งแต่อายุสิบสาม เธอเป็นคนพิเศษที่แตกต่างจากคนปกติซึ่งพวกเขาเองก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เพราะหลังจากที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน พ่อแม่ของเขาก็ส่งให้เธอเรียนหนังสือจนจบชั้นมัธยมสาม และหลังจากนั้นก่อนที่จะจะเข้าเรียนในชั้นมัธยมปลาย เธอก็เปลี่ยนไปจากที่เคยคุยกันรู้เรื่อง การรับรู้ของเธอก็ช้าลง เริ่มคุยกันไม่เข้าใจ บิดาของเธอจึงพาเธอไปหาหมอ ซึ่งคำตอบของหมอก็คือ สติของเธอไม่สมประกอบไปเสียแล้ว แต่เธอก็สามารถทำงานบ้านได้เป็นอย่างดี ซึ่งบางครั้งเธอก็สามารถเข้าใจในสิ่งที่ทุกคนพูดแต่การรับรู้ของเธอช้ากว่าของคนอื่น

“เอลก็ไม่ว่า แต่เอลหวังว่าหนูเบญจมาศจะไม่มีอะไร” ดินแดนบอกหลังจากหยุดคิดเรื่องความเป็นมาของหญิงสาวก่อนมองตรงไปยังห้องฉุกเฉินด้วยความห่วงใย

ดินแดนมักจะเรียกเบญจมาศว่าหนูเบญจมาศ เพราะทุกครั้งที่เขาเรียกเธอแบบนั้น เบญจมาศก็จะฉีกยิ้มกว้างอย่างมีความสุข เบญจมาศเป็นลูกครึ่งนีโกร ผิวของเธอคล้ำ ริมฝีปากหนา ผมหยิกสั้นและดำ ริมฝีปากของเธอจะไม่เคยขาดลิปสติกสีส้ม หลังจากทาลิปสติกสีส้มแล้ว เธอมักจะฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวและก็ถามเขาว่า “หนูเบญจมาศ สวยไหมคะเอลดิน”



ซึ่งเขาก็มักจะตอบเธอไปว่าสวย ถึงแม้ว่าเขาจะเหนื่อยจากการทำงานมามากแค่ไหน แต่เมื่อเห็นความไม่เดียงสาของเธอ เขาก็มักจะอมยิ้มกับท่าทางของเธอเสมอ เขารู้สึกเอ็นดู และสงสารเบญจมาศไปพร้อมๆ กัน เพราะเขาและครอบครัวไม่มีใครรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเบญจมาศจึงทำให้เธอเปลี่ยนจากคนปกติกลายเป็นคนไม่ปกติไปได้

ประตูห้องฉุกเฉินเปิดกว้างออก ดินแดนหันกลับมาให้ความสนใจกับปัจจุบันอีกครั้ง เขามองบุรุษเสื้อกราวนที่กำลังเดินออกมา เพียงคนไข้ถูกเข็นออกมาจากห้อง เดวิดลุกพรวดเดินตรงเข้าไปหาคุณหมอล่างอย่างรวดเร็ว ดินแดนจึงรีบเดินตามเข้าไปสมทบ

“คุณเป็นญาติกับคนไข้ใช่ไหมครับ” คุณหมอล่างถามสองหนุ่มต่างวัยที่หยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“ใช่ครับ” ดินแดนตอบรับพลางสบตาคุณหมอผู้มึนดวงตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา

“ภาวะการหายใจของคนไข้เป็นปกติดีนะคะ ร่างกายก็ไม่มีส่วนใดที่บาดเจ็บรุนแรง มีเพียงรอยฟกช้ำ และรอยบวมที่หน้าผากเล็กน้อยเท่านั้น อาจเป็นเพราะศีรษะกระแทกพื้นหลังจากตกบันได แต่ยังไงหมอก็คงอยากจะทำเอ็กซเรย์สมองเสียหน่อย อยากให้แน่ใจว่าสมองของคนไข้ไม่ได้รับความกระทบกระเทือน”

“คุณหมอล่างหมายความว่ายังไงเธอครับ” ดินแดนถามพลางมองเบญจมาศที่ยังคงนอนนิ่งอยู่บนเตียง

“ถ้าอยากฟังรายละเอียดไปคุยกับหมอในห้องดีกว่านะครับ” นายแพทย์บอกน้ำเสียงปกติซึ่งต่างจากความรู้สึกของดินแดนและเดวิดที่เต็มไปด้วยความกังวลยิ่งนัก

“ตกลงครับ” ดินแดนบอกพลางหันไปบอกน้องชาย

“เดวิดตามเบญจมาศไปที่ห้องก่อนเถอะ เอลขอไปคุยกับคุณหมอก่อน”

เดวิดพยักหน้าก่อนเดินตามบุรุษพยาบาลที่กำลังเข็นเตียงคนไข้จากไป

ดินแดนเดินตามนายแพทย์ไปที่ห้อง ทुरुตกายนั่งเก้าอี้ตรงข้าม นั่งฟังคำอธิบายจากนายแพทย์อย่างตั้งใจ

“ตอนนี้คนไข้นอนสงบนิ่งเหมือนคนนอนหลับมากกว่า ผมเลยไม่แน่ใจว่าสมองได้รับความกระทบกระเทือนอะไรหรือเปล่า ผมกลัวว่า.....” นายแพทย์หยุดพูดพลางมองหน้าชายหนุ่มอย่างตรึงตรองว่าควรจะแสดงความคิดเห็นออกไปหรือไม่

“บอกผมมาเถอะครับคุณหมอ” ดินแดนถามพลางสบตาอย่างตั้งใจรอฟังคำตอบ

นายแพทย์นั่งคิดครู่หนึ่งก่อนพูดออกไปในที่สุดเมื่อแน่ใจว่าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้าจะมีสติพอที่จะรับรู้สถานการณ์ “ผมกลัวว่าคนไข้จะกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราะครับ”

“เจ้าหญิงนิทรา”

“ใช่ครับ เจ้าหญิงนิทรา แต่อย่าเพิ่งกังวลไปเลยนะครับ ตอนนี้ก็เป็นแค่ความคิดของผมเท่านั้น แต่เพื่อให้แน่ใจผมก็เลยต้องขอรอดูอาการอีกหน่อย”

“ได้ครับคุณหมอ แต่ผมหวังว่าคนของผมจะไม่โชคร้ายแบบนั้นนะครับ” ดินแดนบอกพลางถอนใจเบาๆ ก่อนกล่าวลาคุณหมอ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ สวัสดีครับ” ดินแดนบอกพลางลุกขึ้นหมุนตัวเดินออกมาจากห้อง

ดินแดนเดินผ่านหน้าห้องไอซียู เขาเหลือบมองประตูห้องเมื่อนึกว่าผลิตาอาจจะยังอยู่ในห้องและความคิดของเขาก็เป็นจริงแต่ไม่ใช่เรื่องน่ายินดีเมื่อพยาบาลผลักประตูห้องไอซียูออกมาด้วยใบหน้าเคร่งเครียด เขาหันมองบานประตูที่ค่อยๆ ถูกปิดลงพร้อมด้วยร่างโปร่งแสงร่างหนึ่งก็เดินออกมา

“ทิชเซอร์” ร่างโปร่งแสงรีบตรงเข้าไปหาชายหนุ่มที่เดินผ่านไปราวกับไม่ได้ยินเสียงเรียกของเธอ

“ทิชเซอร์” เธอตะโกนเรียกชายหนุ่มขณะที่ผู้ถูกเรียกก็ยังคงเดินต่อไป

หญิงสาวมองตามชายร่างสูงที่เดินจากไปพร้อมกับสายตาของหญิงสาวหลายคนที่เดินผ่านเขาต้องลอบแอบชำเลืองมองความหล่อ

“ที่แท้ทิชเซอร์ก็เป็นคนแบบนี้เองเธอ พออยู่ในห้องเรียนก็ทำเป็นว่าเริง สดใส ใจดี แต่พออยู่นอกห้องทำเป็นไม่รู้จำกัน” หญิงสาวคิดด้วยความเสียใจก่อนเริ่มสังเกตเห็นสิ่งรอบตัว

“เอ๊ะ ที่นั่นมันโรงพยาบาลนี่นา” เธอพึมพำออกมาเมื่อหันไปเห็นพยาบาลชุดขาวกำลังวิ่งเข้าไปในห้องที่เธอเพิ่งเดินออกมา เธอเงยหน้ามองพลางเบิกตาโตเมื่อเห็นป้ายชื่อหน้าห้อง

เธอก็มองตัวเอง นึกถึงใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดที่เห็นเมื่อสักครู เธอตกใจจนไม่ทันสังเกตว่าผู้หญิงที่นอนอยู่บนเตียงคือตัวเธอเอง เธอรีบวิ่งออกมาจนกระทั่งออกมาเจออาจารย์ของเธอเข้าพอดี

หญิงสาวหยุดยืนหนึ่งคิดทบทวนเหตุการณ์ พยาบาลสาววิ่งผ่านตัวเธอเข้าไปในห้องจนทำให้เธอตกใจ เธอรีบวิ่งตามพยาบาลสาวเข้าไปในห้องไอซียูอีกครั้ง เหล่าทีมผู้ช่วยชีวิตยืนล้อมรอบเตียง หญิงสาวขยับเข้าไปยืนดูใกล้ๆ ใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นและหัวน้กั้วร่างโปร่งแสงถึงกับผงะถอยหลังออกมาด้วยความตกใจเมื่อเห็นภาพหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง ภาพเหตุการณ์ถอยหลังกลับมาราวกับกำลังนั่งดูละครย้อนอดีต

หลังจากวันนี้เธอไปซื้อลูกแก้วที่ลำเพ็งเพื่อเตรียมนำไปใส่ขวดโหล เธอก็ขับรถกลับบ้านในตอนบ่าย และขณะที่รถกำลังแล่นอยู่บนถนนหลัก จู่ๆ สุนัขตัวหนึ่งก็วิ่งข้ามถนน เธอจึงมองสุนัขตัวนั้นก่อนตัดสินใจหักหลบเพื่อหวังจะให้สุนัขรอดพ้นจากการถูกรถของเธอพุ่งชน แต่แล้วอุบัติเหตุก็เกิดขึ้นเมื่อรถคันหลังบีบแตรเสียงดังเพื่อเตือนให้เธอหักหลบอีกครั้ง เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เธอหักหลบรถคันหลังอีกครั้งและไม่สามารถควบคุมรถไว้ได้ รถหมุนคว้าง และเสียงสุดท้ายที่เธอได้ยินคือเสียงหวีดร้องของตัวเอง

“อย่าบอกนะที่เราตายแล้ว” เธอพิมพ์เสียงเบาหวีก่อนขยับเข้าไปยืนดูร่างของตัวเองที่นอนรอความช่วยเหลืออยู่บนเตียง

เธอยืนดูเหล่าทีมผู้ช่วยชีวิตอยู่นานเป็นชั่วโมง แวดตาของผู้ช่วยชีวิตเหมือนจะถอดใจ หมอคนหนึ่งหันไปมองพยาบาลพลางส่ายหน้าซ้ๆ หญิงสาวเจ้าของร่างถึงกับทรุดשבลง ไปนั่งคุกเข่าร้องไห้อยู่บนพื้น

“ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันยังไม่อยากตาย ฉันยังมีคนที่ฉันรัก ฉันยังไม่เคยได้บอกรักใครเลย ได้โปรดช่วยฉันด้วยเถอะนะคะ” เธอคุกเข่าร้องไห้อ่อนหวานแพทย์ผู้ช่วยชีวิตที่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ยินคำพูดของเธอเลยแม้แต่บ่อย

เธอรีบลุกขึ้นเมื่อเห็นว่าพยาบาลกำลังจะถอดเครื่องช่วยหายใจของเธอออก

“อย่าเพิ่งนะคะ ช่วยฉันก่อน” เธอร้องห้ามสุดเสียง

และก่อนที่ร่างโปร่งแสงจะหมดความหวัง เสียงพยาบาลที่กำลังจะถอดเครื่องช่วยหายใจก็หันมาบอกทุกคน “ชีพจรคนไข้เต้นค่ะ”

หมอผู้ช่วยชีวิตรีบใส่อุปกรณ์ก่อนหันไปสั่งทุกคนในห้องอย่างแข็งขันอีกครั้ง การช่วยเหลือชีวิตเจ้าของร่างโปร่งแสงเริ่มต้นอีกครั้ง เธอคลี่ยิ้มออกมาด้วยความหวัง หญิงสาวบีบมือตนเองยกขึ้นมาไว้ที่หน้าอก ยืนลุ้นด้วยใจระทึก

เวลาแห่งการช่วยเหลือผ่านไปไม่นาน ทุกคนก็หันมายิ้มให้กันด้วยความพอใจ

“เราช่วยเธอไว้ได้แล้ว” แพทย์ผู้เป็นหัวหน้าในการช่วยชีวิตของเธอพูดขึ้นด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสุข

ผลิตายิ้มออกมาด้วยความสุขใจก่อนรีบตรงเข้าไปสัมผัสสร้างตัวเอง เธอตกใจเมื่อฝ่ามือสัมผัสกับความว่างเปล่า

“นี่มันอะไรกันอีกล่ะ ทำไมเธอจับร่างตัวเองไม่ได้” เธอถามตัวเอง แวตตาเต็มไปด้วยความลึบสนก่อนนึกถึงภาพยนตร์หรือละครต่างๆ ที่เคยดู

แวตาส่องประกายอย่างมีความหวังเมื่อคิดได้ว่าเธอจะต้องทำอะไร หญิงสาวรีบก้าวขึ้นไปบนเตียงสัมผัสตัวลงนอนทับร่างของตัวเองก่อนกระเด็นหลุดออกมาเมื่อพยาบาลเข้าไปทำความสะอาดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้กับเธอ

เธอยืนนิ่งคิดด้วยความลึบสน สมองเต็มไปด้วยคำถาม เธอตายแล้วหรืออย่างไร และหากเธอตายแล้วทำไมร่างของเธอยังมีลมหายใจอยู่ หญิงสาวคิดก่อนพยายามกลับขึ้นไปนอนทับร่างของตัวเองอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ

“จะทำยังไงดีล่ะ” เธอคิดก่อนตัดสินใจเดินตามพยาบาลออกไปเพื่อหวังจะได้พบใครสักคนที่อาจจะช่วยเหลือเธอได้

ดินแดนซึ่งกลับมาจากการไปติดต่อกับประวัติสาวคนใช้หันมองพยาบาลสาวที่เพิ่งเปิดประตูออกมาจากห้องไอซียู

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ” พยาบาลสาวสบตาชายหนุ่มรูปหล่อปลางเอ่ยถามขึ้น ซึ่งผลิตาที่เดินตามออกมาด้วยก็ไม่แน่ใจว่าพยาบาลสาวสอบถามชายหนุ่มจากความมีน้ำใจ

ส่วนตัวหรือเพราะอยากจะทำนายคนหล่อกันแน่ แต่ที่แน่ๆ คืออาจารย์ของเธอกำลัง สอบถามเรื่องของเธออยู่ตอนนี้

“ไม่ทราบมาก่อนหน้านี้มีผู้บาดเจ็บผู้หญิงที่ชื่อผลิตาถูกพาตัวเข้าไปรักษาในห้องไอซียู หรือเปล่าครับ”

“ดิฉันก็ไม่แน่ใจนะคะว่าคุณผลิตาที่คุณพูดถึงจะเป็นคนเดียวกับคนไข้ด้านในหรือเปล่า เพราะตอนนี้ทางเราก็กังไม่ทราบข้อมูลของคนไข้เลยและโรงพยาบาลก็ยังไม่ได้ติดต่อญาติของคนไข้เลยคะ ถ้ายังไงรอให้ตำรวจมาก่อนนะคะ ดิฉันจะแจ้งให้ทราบอีกที ไม่ทราบว่าคุณมีเบอร์จะให้ดิฉันติดต่อกลับไปไหมละคะ” พยาบาลสาวถาม

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่คนไข้ที่อยู่ด้านในปลอดภัยแล้วใช่ไหมครับ”  
ดินแดนถามน้ำเสียงสุภาพ

“ปลอดภัยแล้วละ” พยาบาลสาวตอบ สีหน้าผิดหวังเล็กน้อยที่ไม่ได้เบอร์โทรติดต่อของชายหนุ่มรูปหล่อ

ดินแดนคลี่ยิ้มออกมาเผยให้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยน ชายหนุ่มเหลือบมองผ่านเข้าไปในห้องไอซียูก่อนหันมากล่าวขอบคุณพยาบาลสาวที่ยืนจ้องมองคนหล่อไม่วางตา

“ขอบคุณมากครับ”

น้ำเสียงอ่อนโยนที่กล่าวออกมาทำให้ผลิตาคลี่ยิ้มออกมาด้วยความดีใจก่อนรีบเดินตามอาจารย์ของเธอไปอย่างรวดเร็ว

ในที่สุดทิชเชอร์ของเธอก็ยังห่วยใยลูกศิษย์เสมอ และเพราะความใจดีและความเอาใจใส่นักเรียนของเธอที่ทำให้เธอแอบหลงรักทิชเชอร์ของเธอได้อย่างง่ายดาย ผนอกรวมกับรูปร่างหน้าตาที่มีเสน่ห์ของเขาก็ยิ่งทำให้ทั้งสาวน้อย สาวใหญ่แอบปลื้มอาจารย์ของเธอคนนี้นักอย่างมากมาย

เธอเคยคิดว่าสักวันขอแค่ให้ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกับเขาเพียงแค่วันเดียวจะทำให้เธอทำอะไรก็ยอมกันเลยทีเดียว เธอต้องการรู้จักชีวิตส่วนตัวของอาจารย์ที่รักของเธอคนนี้อย่างมากขึ้น เธออยากสัมผัสชีวิตของเขาอย่างใกล้ชิด อยากรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่หล่อหลอมทำให้ผู้ชายคนนี้ดูดีราวกับเทพบุตร และนั่นคือสิ่งที่เธอคิด

ผลิตาเดินตามดินแดนไปเรื่อยๆ เพราะถึงแม้เธอจะพูดกับเขา เขาก็คงไม่ได้ยิน เธอจึงเดินตามเขาไปจนกระทั่งชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปในห้องๆ หนึ่ง ผลิตารีบแทรกตัวผ่านเข้าไปอย่างรวดเร็วเพราะหากเธอเข้าไปช้า เขาก็คงไม่สามารถเข้าไปในห้องได้เพราะตอนนี้เธอไม่สามารถจับต้องสิ่งใดได้เลย

ผลิตาเดินตามดินแดนที่มีรูปร่างสูงจนทำให้เธอไม่สามารถมองข้ามไหล่เขาเข้าไปด้านในได้

“เบญจมาศขยับตัวบ้างหรือเปล่า” ดินแดนหันไปถามน้องชายที่นั่งรอเขาอยู่บนโซฟา

“ยังเลยครับ” เดวิดตอบพลางลุกเดินมาเกาะขอบเตียงมองหญิงสาว



ผลิตามองสองหนุ่มสลัดไปมาอย่างพิถีพิถาระหัด สองหนุ่มมีรูปหน้าและคิ้วเรียวดำยาวเป็นเส้นตรงคล้ายกัน มองแวบเดียวก็รู้ว่าหล่อทั้งคู่

“เอลจะอยู่รอกจนกว่าเบญจมาศจะฟื้นเลยเธอ” เดวิดถามพี่ชาย

ดินแดนไม่ได้ตอบคำถามน้องชายเสียทันที เขาก็มองมองหญิงสาวผิวดำที่ตอนนี้นอนนิ่งอยู่บนเตียงด้วยความรู้สึกสงสาร หมอบอกว่าเธออาจจะเป็นเจ้าของหญิงนิทราจริงๆ นะเธอ เขาคิดพลางถอนใจเบาๆ

เสียงถอนหายใจที่ดังออกมาทำให้ผลิตาต้องหันมองหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงอย่างสนใจ เธอขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกคุ้นหน้า ความรู้สึกของเธอบอกว่าเธอเคยเห็นผู้หญิงผิวดำคนนี้ แต่ตอนนี้เธอยังจำไม่ได้ว่าเคยเห็นเธอที่ไหน ผลิตาลองเอื้อมมือไปสัมผัสหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงก่อนรีบดึงมือกลับเมื่อมือเย็นของเธอสัมผัสถูกเนื้ออุ่นๆ ของหญิงสาวผิวดำคนนี้

“ทำไมเราจับผู้หญิงคนนี้ได้” เธอคิดก่อนลองยื่นปลายนิ้วไปแตะบนท่อนแขนเบญจมาศอีกครั้ง

ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้นเมื่อเธอสัมผัสหญิงสาวผู้นี้ได้จริงๆ เธอเอื้อมมือไปจับมือของเบญจมาศอีกครั้ง

“เอลเบญจมาศขยับมือแล้ว” เดวิดร้องเสียงดังด้วยความดีใจเมื่อเห็นมือของเบญจมาศขยับซึ่งเป็นผลพวงมาจากผลิตานั้นเอง

ดินแดนก้มมองมือที่ยังคงวางนิ่งอยู่เหมือนเดิมก่อนเงยหน้ามองน้องชาย

“ก็ยิ่งเหมือนเดิมนี่นา”

เดวิดก้มมองมือของเบญจมาศพลางยกมือขึ้นมาเกาหัวตัวเองด้วยความง

“ก็เมื่อกี้ผมเห็นมือของเบญจมาศยกขึ้นมาจริงๆ นะ”

“ขอโทษค่ะ” พลิตาพึมพำเสียงเบา ก่อนเอียงคอมองหญิงสาวลูกครึ่งนิโกรที่นอนอยู่  
บนเตียง

“เธอเป็นใคร ทำไมฉันถึงตะแคงเนื้อต้องตัวเธอได้ล่ะ” พลิตาเอ่ยถามตัวเองก่อนก้มลง  
ไปดูใบหน้าเบญจมาศใกล้ๆ

พลิตาตกใจเมื่อรู้สึกว่ายหญิงสาวนิโกรกำลังจะดูเธอเข้าไปใกล้มากขึ้นจนสัมผัสถึง  
ลมหายใจของหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง เธอเบิกตากว้างเมื่อรู้สึกว่ายไม่สามารถควบคุมร่าง  
ไปรงแสงของตัวเองได้

“ทิชเซอร์” เธอร้องเรียกอาจารย์ขณะพยายามไขว่คว้าดึงมือดินแดนที่ยื่นอยู่ใกล้  
ก่อนที่ลมหายใจของเธอจะถูกหล่อหลอมเป็นลมหายใจเดียวกันกับร่างของสาวเบญจมาศ

ดินแดนเหลือบมองมือขวาของตนเองเมื่อสัมผัสลมเย็นวูบหนึ่ง เขาขมวดคิ้วด้วย  
ความสงสัยก่อนเงยหน้ามองน้องชาย

“เอลว่าวันนี้เรากลับบ้านกันก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมเบญจมาศกันใหม่”

“ถ้าเรากลับกันหมดแล้วใครจะอยู่เฝ้าเบญจมาศที่นี้ล่ะครับ ถ้าตื่นขึ้นมาไม่เจอใคร มีหวังได้ร้องไวยวายแน่” เดวิดถามพี่ชายด้วยความเป็นห่วงหญิงสาวลูกครึ่งนิโกรที่เปรียบเสมือนเป็นพี่สาวอีกคนของเขา ถึงแม้ว่าบางครั้งเบญจมาศจะดูเหมือนเป็นน้องสาวของเขาเสียมากกว่า

“เอลจางพยาบาลพิเศษให้ดูแลแล้วละ และวันนี้เบญจมาศก็คงจะยังไม่ฟื้นขึ้นมาง่ายๆ หรือ” ดินแดนบอกขณะมองหญิงสาวที่ตอนนี้มีอีกร่างหนึ่งกำลังต่อสู้พยายามลุกออกมาจากร่างให้ได้แต่ดูเหมือนจะไม่ง่ายเหมือนที่กระเด็นหลุดออกมาจากร่างของตัวเองเสียแล้ว

“ไม่เอานะ นี่ไม่ใช่ร่างของฉัน” เธอบอกตัวเองขณะพยายามลุกออกมาจากร่างของเบญจมาศให้ได้

“ไปกันเถอะ” ดินแดนเอ่ยชวนน้องชายพลางหันหลังกำลังจะเดินออกจากห้อง

“อย่าเพิ่งไป” ผลิตาตะโกนสุดเสียงเพื่อหวังจะให้อาจารย์ช่วยเหลือให้เธอออกไปจากร่างของคนอื่นแต่ดูเหมือนว่าจะสลายไปเสียแล้วเสียงร้องห้ามที่ดังมาจากเบื้องหลังทำให้สองหนุ่มพี่น้องสบตากันก่อนหันกลับมามองที่เตียงนอนด้านหลังอีกครั้ง

“เบญจมาศฟื้นแล้ว” เดวิดเอ่ยขึ้น สองหนุ่มหันมองหญิงสาวที่นอนลืมตาอยู่บนเตียงผลิตาในร่างเบญจมาศรอกตามองสองหนุ่มสลับไปมาด้วยความสงสัย

## ร่างใหม่

สภาวะในห้องตอนนี้ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น สองหนุ่มต่างจ้องมองหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงด้วยความดีใจ ผลิตาที่ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ในร่างของเบญจมาศโดยสมบูรณ์แล้วนั้นหันมองหน้าสองหนุ่มสลັบไปมา

ดินแดนเป็นฝ่ายที่ขยับเดินเข้าไปใกล้ปลางถามน้ำเสียงอ่อนโยน

“ฟินแล้วเหอหนูเบญจมาศ”

ผลิตามองแวต่าอ่อนโยนที่จ้องมองมา คล้ายมีบางๆ กับน้ำเสียงทุ้มนุ่มของชายหนุ่มหญิงสาวผุดลุกขึ้นเพื่อหวังจะออกจากร่างของหญิงสาวที่ถูกเธอนอนทับอยู่ตอนนี้ แต่ทว่าฝ่ามือใหญ่แต่หนุ่มนวลจับลงมานบ่า

“อย่าเพิ่งลุกขึ้นตอนนี้นะหนูเบญจมาศ ต้องรอให้หมอตรวจร่างกายก่อน” ดินแดนสั่งห้ามน้ำเสียงอ่อนโยน

พลิตามองฝ่ามือที่วางลงบนไหล่ก่อนหันมองหน้าชายหนุ่มอีกครั้ง เธอยกมือของตัวเองขึ้นมาช้าๆ ก่อนเบิกตาโตเมื่อมือที่เคยขาวนวลต่อนี้กลับเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ เธอยื่นมือเข้าไปไถลใบหน้าอาจารย์ของเธอช้าๆ ก่อนตกใจและดีใจไปพร้อมๆ กันเมื่อได้สัมผัสใบหน้าของชายหนุ่มที่เธอฝันถึงมาตลอด

“เป็นอะไรหนูเบญจมาศ สลบไปแค่นี้ก็ชั่วโหม่ง คิดถึงเอลมากขนาดนั้นเลยเหรอ” เดวิดล้อหญิงสาวเมื่อเห็นท่าทางของสาวใช้คนเดียวที่บ้าน ทุกคนในบ้านรู้ดีว่าเบญจมาศไม่เหมือนคนอื่น พวกเขาจึงไม่ค่อยนึกแปลกใจกับท่าทีแปลกๆ ของเธอนัก

พลิตาหันมองเดวิดซึ่งดูจากหน้าตาก็รู้ว่าชายหนุ่มหน้าตาดีคนนี้จะอายุน้อยกว่าเธอประมาณห้าถึงหกปีเห็นจะได้ หญิงสาวเลิกสนใจเรื่องอายุของเธอและเขาก่อนหันกลับมาจ้องหน้าอาจารย์ของเธอราวกับสติหลุดลอยออกไปจากตัว

“ไม่ใช่เรื่องจริงใช่ไหมที่เธอเข้ามาอยู่ในร่างของผู้หญิงคนนี้” เธอคิดขณะก้มมองตัวเองช้าๆ

“ไม่จริง นี่มันไม่ใช่ร่างกายของฉัน ไม่จริง” เธอบ่นพึมพำ สอดสายสายตาไปมาจนทำให้สองพี่น้องมองหน้ากันด้วยความตกใจ

“เอล อากาการของเบญจมาศจะกลับมาแย่เหมือนเดิมหรือเปล่า” เดวิดถามพี่ชายก่อนหันมองหญิงสาวที่ตอนนี้กำลังนอนเหม่อลอยตามองเพดานอยู่บนเตียง

“ตอนนี้เบญจมาศคงกำลังตกใจอยู่ ยูริบโทรไปบอกพยาบาลดีกว่า” ดินแดนบอก  
พลงพยักหน้าไปยังโทรศัพท์ข้างหัวเตียงผู้ป่วย

เดวิดพยักหน้า รีบเดินอ้อมไปหยิบโทรศัพท์ข้างหัวเตียงก่อนกดโทรออกไปหา  
พยาบาลด้านนอก

“ไม่จริง มันไม่ใช่เรื่องจริง” พลิตายังคงบ่นเพิ่มพ้ำ ดวงตาลอยคว้างอย่างคนคิดอะไร  
ไม่ออก

“หนูเบญจมาศ” ดินแดนเรียกชื่อหญิงสาวน้ำเสียงอ่อนโยน

พลิตาหันมาสบตาคนเรียก เธอจ้องหน้าชายหนุ่มนึ่งก่อนปล่อยให้ไหลออกมา

“ทิชเซอร์”

ดินแดนขมวดคิ้วมองหญิงสาว ยื่นหน้าเข้าไปใกล้เพื่อจะได้ยินเสียงเธอชัดขึ้น

“เมื่อไหร่เบญจมาศพูดว่าอะไรนะ”

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้ ฉันไม่ใช่เบญจมาศของทิชเซอร์”

ดินแดนจ้องมองสาวใช้ด้วยความแปลกใจกับสรรพนามที่เธอเรียก ถึงแม้บางครั้ง  
เบญจมาศจะพูดรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง แต่เขาก็ไม่เคยได้ยินสรรพนามอื่นที่หญิงสาวเรียก  
นอกจากเอลดินเท่านั้น ดินแดนกำลังจะเอ่ยปากถามแต่เดวิดก็วางสายโทรศัพท์และหันมาพูด  
กับเขาพอดี

“หมอกำลังจะมาแล้วนะเอล”

ดินแดนพยับหมอกก่อนหันมาสบตาหญิงสาวที่กำลังมองเขาด้วยสายต้อ่อนหวาน ชายหนุ่มสบตาหญิงสาวอย่างไม่ค่อยแน่ใจเช่นกัน เพราะแววตาที่จ้องมองเขาตอนนี้ดูเปลี่ยนไปจากเดิม แววตาของเบญจมาศไม่มีความซับซ้อนเหมือนแววตาที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ตอนนี้

หญิงสาวจ้องมองดินแดนขณะสายหน้าไปมา

“เบญจมาศเป็นอะไรหรือเอล” เดวิดถามเมื่อเห็นพี่ชายจ้องมองหญิงสาวไม่วางตา

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอก” เขาตอบน้องชายก่อนหันมองไปที่ประตูเมื่อคุณหมอเปิดประตูเดินเข้ามาตามด้วยพยาบาลอีกสองคน

สองพี่น้องหลักทางให้แพทย์เข้าไปตรวจดูอาการของเบญจมาศ ดินแดนขยับออกมายืนอยู่ปลายเตียง เขากอดอกยื่นมองหญิงสาว นึกถึงคำพูดและท่าทางของเธอก่อนหน้านี้ทำไมเบญจมาศเรียกเขาว่าทิวเซอร์ทั้งที่ไม่เคยเรียก ทำไมเธอจึงปฏิเสธว่าตัวเองไม่ใช่เบญจมาศทั้งที่ดูยังไงผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขานี้ก็คือเบญจมาศ หญิงสาวลูกครึ่งนิโกรที่มาอยู่กับครอบครัวของเขาตั้งแต่อายุสิบสาม หรืออาการของเธอจะกำเริบขึ้นมาอย่างที่เดวิดบอกจริงๆ

ผลิตาสบตาชายหนุ่มก่อนหันมาสบตานายแพทย์ที่กำลังตรวจอาการเธออยู่ตอนนี้

“ปวดศีรษะบ้างหรือเปล่าครับ”

ผลิตาส่ายหน้าก่อนพึมพำออกมาเบาๆ

“ฉันไม่ได้ปวดศีรษะ แต่ฉันอยากออกไปจากร่างนี้ ฉันจะทำยังไงคะคุณหมอ”

คำพูดของหญิงสาวสร้างความประหลาดใจให้กับทั้งหมอและพยาบาลจนเดวิดต้องรีบอธิบายอาการของหญิงสาวให้ทั้งหมดฟัง

“เบญจมาศมีอาการทางประสาทนิดหน่อยนะครับ บางครั้งเขาก็เป็นปกติ บางครั้งเขาก็ไม่ปกติล่ะครับ”

“ฉันปกติดีนะคะ ฉันไม่ได้มีอาการทางประสาทอย่างที่พวกคุณพูดเสียหน่อย ฉันไม่รู้ว่าคุณหญิงคนนี้เป็นใคร แต่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น” ผลิตาพูดโพล่งออกไปด้วยความโมโห เธอต้องการออกไปจากร่างนี้แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครฟังในสิ่งที่เธอพูดแม้แต่อาจารย์ของเธอเอง

“เอล ทำทางอาการของหนูเบญจมาศจะแยกว่าเดิมนะ เราจะทำยังไงกันดีล่ะ” เดวิดหันไปถามพี่ชายที่ยืนจ้องมองหญิงสาวด้วยความแปลกใจ ตลอดระยะเวลาสิบสองปีตั้งแต่หญิงสาวเข้ามาอยู่ในบ้าน เขาไม่เคยได้ยินคำพูดประโยคยาวๆ จากเบญจมาศเลยสักครั้ง มีเพียงคำพูดหรือคำถามสั้นๆ เท่านั้น

“ปกติแล้วคนไข้จะมีอาการจำตัวเองแบบนี้ไม่ได้เสมอเลยหรือเปล่าครับ” คุณหมอหันมาถามดินแดนหนุ่มเจ้าของไข้

“ก็มีบ้างบางครั้งล่ะครับ” คำตอบของดินแดนทำเอาเดวิดหันมองพี่ชายด้วยความสงสัย เพราะอาการกำเริบของเบญจมาศที่เขาเคยเห็นคือการทะเลาะกับตัวเองคนเดียว



“ถ้าอย่างนั้นผมจะให้ทานยาเกี่ยวกับระบบประสาทก่อน พรุ่งนี้ค่อยตรวจสอบคนไข้  
อีกครั้งหนึ่ง” นายแพทย์บอกก่อนหันไปพูดกับพยาบาลและพากันเดินกลับออกไป

“คุณหมออย่าเพิ่งไป บอกฉันก่อนว่าฉันจะออกไปจากร่างนี้ยังไง” พลิตาตะโกนเรียก  
ขณะพยายามลุกจากเตียงจนดินแดนและเดวิดต้องรีบเข้าไปห้าม

“ใจเย็นๆ ก่อนนะ ตอนนี้เธอควรจะพักผ่อน ตื่นขึ้นมาแล้วเราค่อยคุยกันนะ”  
ดินแดนพยายามปลอบโยนทั้งที่ตอนนี้เขาเริ่มรู้สึกแปลกๆ กับสาวเบญจมาศคนนี้เสียแล้ว

“ทิชเซอร์ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนนี่จริงๆ นะ ฉันผะ...”

“โอเคฉันเชื่อเธอ แต่ตอนนี้เธอควรจะนอนพักเสียหน่อย ตื่นขึ้นมาเราคุยกันนะ”  
ดินแดนพูดแทรกขึ้นจนพลิตาไม่ได้บอกชื่อของเธอออกไป

“จริงๆ นะคะ” เธอกุมมือชายหนุ่มกลางคลี่ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

ดินแดนสบตาหญิงสาวก่อนพยักหน้าช้าๆ พลิตาคลี่ยิ้มขณะปล่อยให้ชายหนุ่มพุง  
เธอลงนอน

เดวิดรอให้หญิงสาวหลับไปก่อน เขาจึงเริ่มถามคำถามกับพี่ชาย

“ทำไมเอลบอกหมอไปแบบนั้นล่ะ เบญจมาศไม่เคยมีอาการจำตัวเองไม่ได้แบบนี้ละ”

“เอลแค่อยากรอดูอาการของเบญจมาศอีกสักหน่อยนะ ยูไม่ต้องกังวลไปหรอก ว่า  
แต่ยูจะนั่งแท็กซี่กลับบ้านไปก่อนก็ได้นะ เอลจะอยู่รอจนกว่าเขาจะตื่นขึ้นมาก่อน”

“แต่เอลมีสอนตอนหกโมงไม่ใช่เหรอ ให้ไออยู่ที่นี้ดีกว่า เอลไปสอนหนังสือเถอะ”

“ไม่เป็นไร เอลอยู่ที่นี้เองดีกว่า” ดินแดนยืนย่นขณะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาหวังจะโทรแจ้งสถาบัน

“ถ้าอย่างนั้นให้เไปสอนแทนไหม”

ดินแดนหันมาสบตากับน้องชาย ชมวดคิ้วครุ่นคิด

“ถ้าอย่างนั้นเอลจะโทรบอกสถาบันก่อน ถ้าเขาหาคนมาสอนแทนไม่ได้ ค่อยคุยกันอีกที” ดินแดนบอกกลางกตโทรศัพท์ต่อไปยังสถาบันทันที

ชายหนุ่มรอสายไม่นาน ปลายสายก็กล่าวสวัสดิ์

“วันนี้ผมมีธุระด่วนคงจะไปสอนไม่ได้ พอจะหาคนมาสอนแทนผมได้ไหมครับ” ชายหนุ่มถามเจ้าหน้าที่น้ำเสียงเกรงใจ

“เอ...ถ้าตอนนี้คงจะหาไม่ทันแล้วละครับ เขาเป็นว่าผมจะแจ้งนักเรียนงดคลาสของอาจารย์แล้วกันนะครับ”

“ถ้าต้องงดคลาสเรียน ผมให้น้องชายไปสอนแทนได้ไหมครับ ส่วนเรื่องชั่วโมงสอนก็ไม่ต้องคิดให้ผม”

เจ้าหน้าที่รีบไปครู่หนึ่งก่อนยอมรับข้อเสนออาจารย์มือหนึ่งของสถาบัน

ดินแดนวางสายจากเจ้าหน้าที่ก็หันมาบอกน้องชาย

“ตกลงเขาให้ยูไปสอนแทนเอล ถ้าอย่างนั้นก็รีบเตรียมหาข้อมูลเถอะ” ดินแดนบอ  
น้องชายก่อนทรุดกายนั่งบนโซฟา ค้นหาข้อมูลผ่านมือถือปรึกษากันสองพี่น้อง

ทั้งสองค้นหาข้อมูลอยู่นานก็ได้หัวข้อที่จะนำไปสอนนักเรียน

“ถ้าอย่างนั้นไปก่อนนะ” เดวิดลุกขึ้นพลาบอกลาพี่ชาย

“ทำให้ดีล่ะ” ดินแดนตบป่าให้กำลังใจน้องชายที่ตัวสูงกว่าเขาเล็กน้อย

“โอเค โอจะทำให้ดีที่สุด” เดวิดบอพลาบยกนิ้วโป้งขึ้นมา

ดินแดนพยักหน้าพลาบมองน้องชายเดินหายออกจากห้องไป ชายหนุ่มหันกลับมา  
มองหญิงสาวที่นอนหลับอยู่บนเตียงก่อนเดินกลับไปนั่งบนโซฟา เช็กเมลล์ผ่านมือถือ ค้นหา  
ข้อมูลน่าสนใจที่จะนำไปสอนนักเรียนในครั้งต่อไป

ผลิตาลืมตาตื่นขึ้นมาหลังจากนอนหลับไปนาน เธอกวาดตามองรอบตัวก่อนสะดุด  
ลงที่ชายหนุ่มซึ่งกำลังนั่งก้มหน้าดูมือถืออย่างสนใจ ขนตาอนหนนเป็นแพะของชายหนุ่มทำให้  
หญิงสาวมองอย่างเพลิดเพลิด ดวงตาคมซ่อนความหวานไว้ภายใต้ใบหน้าเรียบเฉย ถ้าเธอ  
เดาไม่ผิดแววตาของเขาคงจะคล้ายกับบิดาของเขาคือเป็นลูกครึ่งอังกฤษที่มีดวงตาทานสวย

ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ในท่าเดิมอยู่นานเงยหน้าขึ้นเมื่อรู้สึกที่ตัวเองกำลังถูกจ้องมอง

“ทิวเซอร์” ผลิตาพิมพ์ำเมื่อชายหนุ่มเดินเข้ามายืนอยู่ข้างเตียง

ดินแดนสบตาหญิงสาวพลาบถอนใจด้วยความหนักใจ

“เธอบอกว่าเธอไม่ใช่เบญจมาศ แล้วเธอเป็นใคร”

ผลิตาขยับจะลุกขึ้นนั่งแต่รู้สึกมีนคีระชะจึงนอนลงตามเดิม

“ฉันชื่อผลิตาค่ะ ทิชเซอร์จำได้ใช่ไหมคะ”

ดินแดนสบตาหญิงสาว คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันด้วยความแปลกใจ เพราะหากผู้หญิงที่นอนอยู่ตรงนี้คือเบญจมาศ เธอจะไม่มีทางรู้เรื่องนี้เลย

“ก่อนหน้านี้ทิชเซอร์ยังไปถามหาฉันกับพยาบาลหน้าห้องไอซียูเลย”

“โอ้ นี่มันเรื่องเหลือเชื่อหรือเปล่าเนี่ย” ชายหนุ่มอุทานออกมาด้วยความตกใจ เพราะขณะที่เขาถามพยาบาลอยู่หน้าห้องไอซียู มีเพียงเขาและพยาบาลอยู่ด้วยกันสองคนเท่านั้น

“อาจารย์เชื่อฉันแล้วใช่ไหมคะ” ผลิตาถาม แหวตาเปล่งประกายออกมาด้วยความดีใจ

ดินแดนล่ายหน้า จ้องหน้าหญิงสาวขณะพึมพำเสียงเบา “นี่มันเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ.... ถ้าเธอคือผลิตาแล้วเบญจมาศล่ะอยู่ไหน”

ผลิตาส่ายหน้า “ฉันไม่รู้”

ดินแดนยังคงจ้องหน้าหญิงสาวก่อนถามด้วยความสงสัย “แล้วผลิตามาอยู่ในร่างของเบญจมาศได้อย่างไร”

น้ำเสียงราบเรียบเริ่มกลับมาเป็นกันเองมากขึ้นเมื่อทราบว่ายุติงสาวเป็นใคร ดินแดนสอนหนังสือมานาน เสน่ห์ของเขาคือการเอาใจใส่นักเรียนและความเป็นกันเองที่เขามีให้กับนักเรียนทุกคน ถึงแม้ว่าภายนอกของเขาจะดูเหมือนคนที่ใครก็เข้าถึงตัวได้ยาก แต่เมื่อเขาอยู่ในห้องเรียน เขาก็จะยิ้มแย้มแจ่มใสและสามารถสร้างเสียงหัวเราะให้กับนักเรียนได้เสมอๆ

ผลิตาเริ่มผ่อนคลาย เธอจึงเล่ารายละเอียดต่างๆ ตั้งแต่เรื่องที่เธอประสบอุบัติเหตุและเห็นร่างตัวเองนอนอยู่ในห้องไอซียู จนกระทั่งออกมาพบชายหนุ่มหน้าห้องและเดินตามเขามาจนมาพบหญิงสาวและถูกดุดีให้เข้ามาอยู่ในร่างของเธอผู้นี้ผู้นั้น

ดินแดนฟังเรื่องราวอย่างตั้งใจระคนแปลกใจ ถึงแม้ว่าเรื่องที่หญิงสาวเล่าให้ฟังจะเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อ แต่หากจะ让他เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงก็ดูเป็นไปไม่ได้ เขาก็ไม่มั่นใจเช่นกัน แต่เพื่อเพิ่มความมั่นใจ เขาก็ถามหญิงสาวเกี่ยวกับเรื่องราวของสถาบัน

“ผมขอถามผลิตาหน่อยนะ ผลิตาเรียนวิชาอะไรกับอาจารย์ที่สถาบันบ้าง”

ผลิตาบอกวิชาที่เคยเข้าเรียนรวมถึงรายชื่ออาจารย์ของสถาบันซึ่งบางคนเขาก็เคยได้ยินชื่อ บางคนเขาก็ไม่เคยได้ยินชื่อ เพราะอาจารย์บางท่านอาจมีเวลาสอนไม่ตรงกับเขา

ดินแดนถอนใจอีกครั้งด้วยไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมาเจอกับเรื่องราวที่น่าเหลือเชื่อแบบนี้ได้ในชีวิต

“ถ้าผลิตามาอยู่ในร่างเบญจมาศ จะเป็นไปได้ไหมที่เบญจมาศจะไปอยู่ในร่างผลิตา”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ เพราะตอนที่ผลิตาอยู่ในห้องไอซียู ผลิตาไม่เห็นใครเลย นอกจากหมอ พยาบาลและกี๋ร่างของตัวเอง”

“ถ้าอย่างนั้นเบญจมาศจะไปอยู่ไหนล่ะ” ดินแดนพิมพ์ออกมาด้วยสีหน้าเป็นกังวล หญิงสาวเหลือบมองความหวังใยในดวงตาคม แอบนึกอิจฉาหญิงสาวผิวดำที่ชื่อเบญจมาศ เธอไม่รู้ว่ร่างของหญิงสาวผู้นี้เป็นใคร มีความสัมพันธ์อย่างไรกับอาจารย์ของเธอ จึงทำให้ชายหนุ่มแสดงความเป็นห่วงเธอได้ถึงเพียงนี้

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครหรือคะทิชเซอร์” เธอถามขณะชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ “ผมจะเล่าเรื่องเบญจมาศให้ผลิตาฟังแล้วกันนะ เพราะถึงยังไงตอนนี้ผลิตาก็คงต้องอยู่ในร่างนี้ไปก่อน”

“ไม่ะคะทิชเซอร์ ฉันอยากกลับไปอยู่ในร่างของฉัน ทิชเซอร์ต้องหาทางช่วยฉันนะค่ะ” ผลิตาบอกพลางจับมืออาจารย์หนุ่ม สบตาอ่อนวอน

“ตอนนี้ผมคงจะช่วยอะไรผลิตาไม่ได้หรอก เพราะเกิดมาผมก็เพิ่งเคยได้ยินเรื่องประหลาดๆ แบบนี้เป็นครั้งแรก ยังไงตอนนี้ผลิตาก็ต้องอยู่ในร่างนี้ไปก่อนจนกว่าเราสองคนจะช่วยกันหาวิธีทำให้ผลิตากลับเข้าร่างตัวเองได้”

“ทิชเซอร์” ผลิตาครางเสียงเบาอย่างไม่รู้จะพูดอะไรไปมากกว่านี้ สีหน้าหมดหวังจนชายหนุ่มต้องตบหลังมือเบาๆ เพื่อปลอบใจ

“ใจเย็นๆ ในเมื่อผลิตามาอยู่ในร่างของเบญจมาศได้ ก็ต้องหาทางกลับคืนร่างตัวเอง  
ได้เหมือนกันนั่นแหละ”

ผลิตาพยักหน้าก่อนรับคำเบาๆ “ค่ะ”

ดินแดนคลี่ยิ้มอ่อนโยนก่อนพูดเสียงดังขึ้น

“เอาล่ะ ตอนนี่ก็ถึงเวลาที่ผลิตาจะต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ในร่างของเบญจมาศกันแล้ว”  
เขาบอกก่อนเล่าเรื่องราวของเบญจมาศให้หญิงสาวฟัง

“เบญจมาศมาอยู่ที่บ้านผมตั้งแต่อายุสิบสาม เธอดูแลงานบ้านทั้งหมด ทุกคนในบ้าน  
เป็นห่วงและให้ความเอ็นดูเธอเพราะ.....”

คำพูดสุดท้ายของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวถึงกับเบิกตาโต ยกมือขึ้นทาบอกตัวเอง  
ด้วยความตกใจ

“ทีชเซอร์หมายความว่าเบญจมาศ...เธอเป็นบ้าเหรอคะ”

“ไม่ใช่บ้า แค่อสติไม่สมประกอบเท่านั้น”

“โอ๊ย พูดสั้นๆ มันก็คือบ้านะแหละค่ะ นี่แสดงว่าฉันต้องแสดงเป็นคนบ้าอย่างนั้น  
เหรอคะ”

“มันก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะถ้าหากผลิตาไม่ต้องการให้ครอบครัวของผมต้อง  
ตกใจกับความเปลี่ยนแปลงของเบญจมาศ ผลิตาก็ต้องเป็นเบญจมาศ”

“โอ๊ย” หญิงสาวร้องครางทั้งที่ไม่ได้มีอาการเจ็บปวดทางร่างกายแต่อย่างใด

เธอนอนนิ่ง ดวงตาเหม่อลอยมองเพดานเพื่อปรับสภาพจิตใจของตนเอง ดินแดนมองใบหน้าหญิงสาวพลางนึกถึงใบหน้าของหญิงสาวอีกคน พลิตามีผิวขาวใส แก้มป่อง ดวงตากลมโต รอยยิ้มร่าเริงสดใส แต่ทุกครั้งที่พบหน้ากัน เธอมักจะยิ้มให้เขาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนรีบเดินจากไป

ดินแดนสะดุ้งเมื่อจู่ๆ พลิตาก็หันมองหน้าเขาก่อนพูดน้ำเสียงจริงจัง

“ทิวเซอร์ พลิตามีเรื่องให้ทิวเซอร์ช่วยหน่อยค่ะ”

“อะไรเหรอ”

“ทิวเซอร์ช่วยไปสืบทายให้หน่อยได้ไหมคะว่าโรงพยาบาลติดต่อไปหาพ่อแม่ของพลิตาหรือยัง ถ้าโรงพยาบาลยังไม่ได้ติดต่อไป พลิตาอยากให้ทิวเซอร์รับเป็นเจ้าของไข้ให้พลิตาหน่อย พลิตาไม่อยากให้พ่อแม่เป็นห่วง พลิตาต้องการหาทางกลับเข้าร่างของตัวเองให้ได้ก่อน”

ดินแดนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า “โอเค เดี่ยวฉันจะไปสอบถามให้”

“ไปตอนไหนเลยซีคะ” พลิตารีบคะยั้นคะยอจนชายหนุ่มต้องหันมองค้อน

“พอตั้งสติได้ก็เริ่มสั่งกันเลยแหละ” เขาลากเสียงยาวอย่างล้อเลียนก่อนส่ายหน้าแล้ว

ลุกเดินออกจากห้องไป



ชายหนุ่มหายออกไปจากห้องเป็นนานจนคนนอนรอเริ่มกระสับกระส่ายคอยเหลือบมองประตูห้องตลอดเวลา ก่อนลุกพรวดขึ้นเมื่อประตูห้องเปิดออกในที่สุด

“โธ้ย มีนหัว สงสัยจะยังไม่ชินกับร่างนี้แน่ๆ เลย” เธอบ่นพึมพำก่อนต้องล้มตัวนอนลงอีกครั้ง

“เป็นยังไงบ้างทิชเซอร์” เธอถามทั้งที่ยังเวียนศีรษะเล็กน้อย แต่แววตาเต็มไปด้วยความอยากรู้

ดินแดนทั้งตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง

“โซคดียดีที่ตอนนี้นำตรวจยังติดต่อกันที่บ้านผลิตไม่ได้ เขาต้องรอประสานงานกับหน่วยอื่นในวันจันทร์นะ ส่วนเรื่องความเป็นเจ้าของไข้ผมก็จัดการให้เรียบร้อยแล้วนะ ส่วนรถของผลิตาตอนนี้ทางตำรวจก็ลากไปเก็บไว้ที่สถานี รอให้ญาติมาติดต่อรับนะ”

“ทิชเซอร์รู้เรื่องทั้งหมดได้ยังไงละคะ”

“ก็ที่มาซ้ำเพราะต้องไปติดต่อกับตำรวจที่สถานีมานะซี” ดินแดนบอก ลีหน้าเหน้อยอ่อนเล็กน้อย

“ขอบคุณนะคะทิชเซอร์” ผลิตาบอกพลงพนมมือไหว้ซึ่งดินแดนก็รีบยกมือรับไหว้หญิงสาวทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็คงสบายใจขึ้นบ้างแล้วซินะ พรุ่งนี้ผมจะได้พากลับบ้าน”

“กลับบ้าน” หญิงสาวทวนคำพยางค์ลอบอมยิ้ม แวตาและน้ำเสียงอ่อนโยนเมื่อพูดถึงบ้านทำให้หญิงสาวแอบนึกว่าบ้านในความหมายของอาจารย์คือบ้านของเขาและเธอนั่นเอง

“อืม” ชายหนุ่มพยักหน้า

ผลิตาจ้องมองชายหนุ่ม ดวงตาเหม่อลอยชวนฝันเมื่อนึกว่าตัวเองจะได้ย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับเขาเหมือนที่เคยคิดไว้ เธอกำลังจะเข้าไปใกล้และได้รู้จักชีวิตส่วนตัวของเธอมากขึ้น ยิ่งคิดก็รู้สึกตื่นเต้นที่ได้รู้จักกับคนรอบข้างของเขา เธอกำลังจะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของผู้ชายคนนี้แล้ว ผลิตาคิดพรางคลี่ยิ้มบางๆ จนดินแดนเอ๋ยขึ้นมาลอยๆ

“จะเริ่มแสดงบทบาทเบญจมาศตอนนี้กันเลยหรือ”

หญิงสาวหันขวับมองคนพูด แวตาขุ่นเล็กน้อยเมื่อถูกหาว่าบ้าเข้าให้แล้ว

“ล้อเล่น” ดินแดนบอกพยางค์ห้วนๆ

“ทุกที่เลย ทิชเซอร์ชอบตบหัวแล้วลูบหลังทุกที่ซิน่า” เธอบอกพยางค์มองค้อน รู้สึกเป็นกันเองกับชายหนุ่มมากขึ้น

ดินแดนหัวเราะ ผลิตาหันมองรอยยิ้มของเธอ รู้สึกมีความสุขขึ้นมาเล็กน้อยในร่างของคนอื่นที่ไม่ใช่เธอ

## บทบาทใหม่

หลังจากสมองของเบญจมาศได้ถูกเอ็กซ์เรย์เรียบร้อยแล้ว คุณหมอก็อนุญาตให้เธอกลับบ้านได้

พยาบาลนำชุดของหญิงสาวใส่ถุงมาส่งคืนให้ พลิตาในร่างเบญจมาศรับถุงจากนางพยาบาลมาถือไว้ พลังเหลือบมองชายหนุ่มสองคนที่กำลังยืนกอดอกจับตามองเธออยู่

“เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำก่อนนะคะ” พยาบาลสาวบอกพลังผายมือไปยังห้องน้ำ

“ค่ะ” เธอตอบรับ รู้สึกประหม่ากับการจ้องมองของสองหนุ่ม

พลิตาเดินหายเข้าไปในห้องน้ำก่อนเบิกตากว้างอุทานเสียงดังเมื่อเห็นเสื้อผ้าในถุง

“โ้! นี่ฉันต้องใส่ชุดนี้จริงๆ เหรอเนี่ย” เธอพนมพื้มพ่าขณะชูเสื้อคอบัวสีเหลืองกระโปรงยาวสีเหลือง พร้อมด้วยที่คาดผมสีเหลือง

“สี่สี่ช่างตัดกับผิวดีจริงๆ เลย” เธอปั่นพื้มพ้าขณะมองเงาสะท้อนตัวเองในกระจกเงา

เธอพิจารณาใบหน้าตัวเองในกระจกเงา มองมุมไหนก็ค้นหามุมที่ถูกใจไม่ได้ มีเพียงดวงตากลมโตกับขนตาวางอนนั้นเท่านั้นที่ดูดีที่สุดในใบหน้า เธอยกมือลูบผมหยิกแข็งกระด้างของตัวเอง

“นี่หนูเบญจมาศ เธอไม่ได้สระผมมาเกือบแล้วละเนี่ย”

เธอมองชุดที่อยู่ใต้มือก่อนเปิดประตูโผล่หน้าออกมาเพียงครึ่ง กวักมือเรียกดินแดนที่เลิกควมมองเธออยู่

“ทิวเซอร์” เธอทำปากขมุขมิบเรียกชายหนุ่มขณะเดินกำลังสนใจกับอุปกรณ์มือถือชายหนุ่มขมวดคิ้วก่อนเดินเข้าไปหา

“มีอะไร”

“มีชุดอื่นให้ฉันใส่นอกจากชุดนี้ไหมคะ” เธอถามขณะชูชุดใต้มือให้ชายหนุ่มดู

ดินแดนเหลือบมองชุดใต้มือหญิงสาว พลังพูดเสียงเรียบซ่อนรอยยิ้มไว้

“เบญจมาศชอบสีเหลืองเป็นที่สุด นอกจากชุดนี้แล้ว ที่บ้านยังมีอีกเพียบ”

“ห่า” หญิงสาวเบิกตาโตเมื่อนึกสภาพของตัวเองที่ต้องใส่ชุดสีเหลืองทุกวัน

“ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าผลิตาไม่ใช่ผลิตาแต่ผลิตาคือเบญจมาศ” ชายหนุ่มย่ำพางอมยิ้มเมื่อเห็นใบหน้าเหยเกของหญิงสาว

ผลิตาทำหน้าที่เซ็งก่อนรีบผลุบหายกลับเข้าไปในห้องน้ำเมื่อเดวิดเดินเข้ามาหาพี่ชาย  
“เบญจมาศพูดอะไรกับเอลเธอ”

ดินแดนหันมาสบตากับน้องชายก่อนตบท้ายแล้วเดินเลี้ยวออกไปโดยไม่ตอบคำถาม  
ผลิตาจำต้องยอมสวมใส่ชุดสีเหลืองสด ยกเว้นผ้าคาดผมที่เธอถือติดมือออกมาด้วย  
สองหนุ่มมองหญิงสาวซึ่งก็ไม่แตกต่างจากเดิมเลยแม้แต่น้อยเมื่อเธอกลับมาอยู่ในชุดเดิมที่เคยสวมใส่

“เบญจมาศคนเดิมกลับมาแล้วซีเนี่ย แต่เอ! ดูเหมือนจะขาดอะไรไปบางอย่างนะ”  
เดวิดล้อหญิงสาวขณะจ้องมอง ชมวดคิ้วครุ่นคิด เคาะนิ้วขึ้นบนคางตัวเองเบาๆ

ผลิตาเหลือบมองดินแดนที่ยืนมองเธออยู่เงียบๆ หญิงสาวรู้สึกใจคอไม่ดีเพราะไม่รู้  
ว่าเบญจมาศคนนี้จะสวมใส่อะไรแปลกๆ อีกหรือเปล่า

ดินแดนล่ามหน้าเมื่อน้องชายยังคงยืนครุ่นคิดอยู่นาน

“ขาดลิปสติกสีส้มไงล่ะ” เขาบอกก่อนหมุนตัวจะเดินออกจากห้อง

“เดวิด! ยูพาเบญจมาศไปนั่งรอที่เก้าอี้หน้าห้องชำระเงินนะ เอลจะไปชำระเงินที่  
เคาน์เตอร์ก่อน” ดินแดนหันมาสั่งน้องชายที่เดินอยู่ด้านหลังสุด

ผลิตารีบตามติดดินแดนไม่ยอมให้ห่างง่ายๆ เธอได้แต่ส่ายหน้าขณะรีบเข้าไปเกาะ  
แขนดินแดนเมื่อเดวิดพยายามแยกเธอออกจากพี่ชาย

“อย่าตี้อชิหนูเบญจมาศ ไปนั่งรอที่เก้าอี้ดีกว่านะ ถ้าหนูเบญจมาศเชื่อฟังที่เดวิดพูด  
เดวิดจะซื้อชุดสีเหลืองชุดใหม่ให้ด้วยนะ” เดวิดพยายามพูดหลอกล่อหญิงสาวซึ่งผลิตาก็ได้  
แต่กลับยิ้มเอาไว้

ความจริงเธอก็อยากจะเชื่อฟังพี่ชายหนุ่มพูดหรอกนะ แต่หากจะให้เธออยู่ตามลำพัง  
สองคน เธอก็กลัวว่าจะเปลอแสดงพฤติกรรมผิดแผกจากเดิมทำให้เป็นที่สงสัย เธอจึงเลือกที่  
จะอยู่กับอาจารย์ของเธอมากกว่า

ผลิตาปิดปากเงียบขณะส่ายหน้าปฏิเสธไม่ยอมไปกับเดวิดง่ายๆ เธอเหลือบมองชาย  
หนุ่มเพื่อขอความช่วยเหลือ ดินแดนสบตาสาวนิโกรที่ยืนอยู่ข้างกายก่อนหันไปพูดกับ  
น้องชาย

“เบญจมาศเขาอยากทำอะไรก็ปล่อยเขาไปแล้วกัน” ดินแดนบอกก่อนเดินตรงไป  
ชำระเงินที่เคาน์เตอร์

ผลิตารู้สึกว่าคาญใจเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตาหญิงสาวหลายคนลอบชำเลื่องมองเธอ  
ก่อนหันไปซุบซิบกัน หญิงสาวเหลือบมองชายหนุ่มร่างสูงสองคนที่เดินชนาบอยู่ข้างกายพลาง  
ถอนใจ

‘ความจริงแล้วถ้าคนอื่นจะพูดถึงเราก็คงจะไม่ใช่เรื่องแปลก ก็หญิงสาวนิโกร หน้าตา  
ค่อนข้างดีดูไม่ได้ มีโอกาสได้มาเดินคู่กับหนุ่มหล่อสองคนแบบนี้ จะไม่ให้ใครนินทาขัง  
ไปไหน’

สองหนุ่มพาเธอมาที่ลานจอดรถ เดวิดเปิดประตูให้เธอนั่งด้านหลังส่วนเขาไปนั่ง  
ด้านหน้าคู่กับพี่ชาย

ผลิตาตื่นตื่นเมื่อได้ขึ้นมานั่งบนรถของอาจารย์เป็นครั้งแรก เธอเหลือบมองเสื้อกีฬา  
สีเหลืองสดที่ถูกพับวางทิ้งไว้บนเบาะด้านหลัง เธอเคยได้ยินนักเรียนหลายคนบอกว่าอาจารย์  
ของเธอชอบสีม่วง แต่เท่าที่เธอสังเกต อาจารย์ก็ไม่ได้มีของใช้ส่วนตัวที่เป็นสีม่วงมากนัก  
นอกจากเสื้อยืดสีม่วงที่เคยสวมใส่ แต่ครั้งนี้แหละที่เธอจะได้รับความเป็นไปของอาจารย์มาก  
ขึ้น หลายคนบอกว่าอาจารย์เป็นผู้ชายสมบูรณ์แบบ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจคืออาจารย์ยังไม่มีคน  
รัก บางคนพูดกันว่าอาจารย์อาจจะจะเป็นชายรักชายจึงยังไม่มีแฟน คราวนี้แหละเธอจะได้ไขข้อ  
สงสัยของทุกคนด้วยตัวเอง เธอคิดด้วยความตื่นตื่นที่จะได้พบกับความแปลกใหม่ในชีวิต

ดินแดนสแกนดิเนเวียการ์ดผ่านเข้าไปในหมู่บ้านใหญ่ เธอมองผ่านกระจกรถออกไปด้าน  
นอก ภายในหมู่บ้านเงียบสงบ รายล้อมไปด้วยธรรมชาติ ชายหนุ่มขับรถผ่านทะเลสาบขนาดใหญ่  
ใหญ่ เขาเปิดไฟเลี้ยวเพื่อเลี้ยวเข้าซอยด้านหน้า ผลิตายกมือทาบอกด้วยความตื่นตื่นรู้สึก  
ราวกับเป็นหมาน้อยที่ชะเง้อมองออกไปด้านหน้าเพื่อหวังจะได้เจออะไรบางอย่าง

เดวิดหันมองหญิงสาวที่ขยับมานั่งอยู่ตรงกลาง สายตาจ้องมองออกไปเบื้องหน้า





“ตอนนี่เบญจมาศคงกำลังจะยังจำอะไรไม่ได้เท่าไหร่นะครับ ถ้ายังไงผมพาเบญจมาศไปพักที่ห้องก่อนดีกว่า” ดินแดนบอกมารดาเมื่อเห็นว่ามารดาหันมาสบตาเขาด้วยความสงสัย

“ถ้ายังงั้นก็พาไปพักผ่อนก่อนเถอะ” มิกิบอกบุตรชายน้ำเสียงอ่อนโยน พลิตาสบตาผู้สูงวัยสองคนก่อนตัดสินใจยกมือไหว้โดยไม่ได้พูดอะไร เจมส์และมิกิยิ้มให้หญิงสาว รู้สึกสบายใจขึ้นเมื่อเห็นว่าสาวใช้พอจะรู้เรื่องบ้าง เพราะตั้งแต่เห็นท่าทางนิ่งเงียบของเธอในครั้งแรก เขาสองคนก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าไรนัก พลิตาเดินตามอาจารย์หนุ่มไปเรื่อยๆ เขานำเธอเดินเลียบบไปด้านหลังบ้านซึ่งมีห้องนอน ห้องครัวไทยและลานซักล้าง

“พลิตาคงต้องนอนที่นี่นะ พอจะนอนได้ใช่ไหม” ดินแดนถามขณะเปิดประตูห้องเดินนำเธอเข้าไปด้านใน

หญิงสาวกวาดตามองรอบห้องที่มีทั้งโต๊ะเครื่องแป้ง เตียงนอนและตู้ไม้ ห้องนอนถูกตกแต่งเป็นโทนสีชมพูหวาน ซึ่งดูจากการตกแต่งห้องนอนก็บอกให้รู้ว่าคนในบ้านให้ความสำคัญใส่หญิงสาวที่ชื่อเบญจมาศมากเกินกว่าสาวใช้ทั่วไป

“ผมไม่มีลูกสาว ท่านก็เลยตกแต่งห้องนี้ให้เบญจมาศด้วยตัวเอง” ดินแดนบอกเพื่อคลายความสงสัยในแววตาของหญิงสาว

“แสดงว่าแม่ของทิชเซอร์อยากได้ลูกสาวมากเลยใช่ไหมคะ” เธอถามขณะกวาดตามองรอบห้องก่อนมาหยุดมองหน้าชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“ผมกับน้องก็เป็นผู้ชายทั้งคู่ มัมกับเด็ดยกเลยอยากได้ลูกสาวบ้างละมั้ง ถ้าจะให้คนใดคนหนึ่งเสียสละแปลงเพศก็คงจะไม่ได้เท่าไร มัมก็เลยดูแลเบญจมาศแทน” เขาตอบพลางระบายยิ้ม

“พูดไปโน่น” พลิตาส่ายหน้าก่อนทรุดกายนั่งบนเตียง

“ทิชเซอร์” เธอเรียก

ดินแดนเล็กคิ้วมองหญิงสาว “อยากจะทำอะไรเหรอ”

ริมฝีปากหนาถูกฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวตัดกับผิวดำของเธอ นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจถาม เพราะตลอดระยะทางนั่งรถออกมาจากโรงพยาบาล เธอก็เฝ้าครุ่นคิดถึงความเป็นอยู่ของร่างตัวเองที่ตอนนี้ยังคงนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล

“เบญจมาศทำงานบ้านให้ทิชเซอร์ แล้วทิชเซอร์จ่ายเงินเดือนให้เธอหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มกอดอกหรีตามอง

“ถามทำไมเหรอ ถ้าผมไม่จ่ายเงินเดือนให้เบญจมาศ พลิตาจะไปฟ้องกรมแรงงานหรือไง”

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันแค่อยากได้เงิน” เธอออกเสียงอ่อยรู้สึกรายที่ต้องพูดเรื่องเงินกับคนที่  
ไม่สนิท

ชายหนุ่มหัวเราะเมื่อเห็นหญิงสาวได้แต่ก้มหน้ามองพื้น

“ไม่ต้องเครียด ผมล้อเล่น ส่วนเรื่องเงินเดือนของเบญจมาศผมให้เธอเดือนละห้าพัน  
บาท”

“ห้าพันบาท” หญิงสาวร้องเสียงดังเงยหน้ามองอาจารย์หนุ่ม “ตอนนี้ค่าแรงขั้นต่ำจะ  
ปรับเป็นวันละสามร้อยบาทแล้วนะคะ ถ้าทำงานทุกวันอย่างต่ำก็ต้องได้หกพันบาท และถ้าทำ  
ล่วงเวลาก็น่าจะได้เงินเพิ่มด้วยนะคะ”

“จะเอาอย่างนั้นเชียวนะ” ชายหนุ่มจ้องหน้าหญิงสาว

“แล้ววิซเซอร์เห็นว่าจะยังไงล่ะคะ” เธอถามอย่างไม่เต็มเสียงนัก

“จะเอาอย่างนั้นก็ได้นะ ว่าแต่ผลิตาทำงานบ้านได้ทุกอย่างเลยใช่ไหม”

เจอคำถามนี้เข้าไป ผลิตาก็ได้แต่นั่งเงย เพราะเธอเองก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองจะทำ  
หน้าที่สาวใช้ที่ดีได้หรือไม่ เพราะขนาดทำความสะอาดห้องพักตัวเอง เธอยังทำไม่ค่อยสะอาด  
เท่าไร

“แหม! ห้าพันก็ห้าพันค่ะ” เธอยอมรับเสียงอ่อย

ดินแดนหัวเราะ “ว่าแต่ผลิตาอยากได้เงินเยอะๆ ไปทำอะไรเธอ”

“เฮ้อ!” เธอถอนใจก่อนบอกจุดประสงค์ของตัวเอง “ฉันมีภาระต้องผ่อนคอนโดนะซีคะ ตอนนี้ฉันก็เช่าห้องตัวเองไม่ได้แล้วจะไปทำงานที่บริษัทได้ยังไงล่ะคะ”

“อย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วครุ่นคิดเพื่อหาวิธีช่วย

“ถ้าอย่างนั้นคอนโดปล่อยให้คนเช่าไปก่อนดีไหม ขาดเหลือก็คงจะไม่มากเท่าไรหรอกน่าจะพอส่งไหวนะ”

“เสื้อผ้ากับของใช้ของฉันจะขนไปไว้ที่ไหนล่ะคะ จะขนมาไว้ที่นี่ได้หรือ” พลิตาหัวงเสียดหงาย

“ขนไปไว้ที่คอนโดผมก่อนก็ได้” ดินแดนเสนอช่วยเหลือหญิงสาวอย่างเต็มที่

พลิตาหนึ่งคิดด้วยความเกรงใจ

“ไม่ต้องเกรงใจ ขนไปเก็บไว้ที่คอนโดของผมก่อนนะดีแล้ว ที่นั่นไม่มีใครอยู่ นานๆ ผมจะแวะไปพักรักคืน”

“ถ้าทชเซอร์แน่ใจจะให้ฉันขนของไปไว้ที่คอนโดของทชเซอร์ ฉันก็ตกลงค่ะ”

ดินแดนหันมองหญิงสาว นึกสงสัยในคำพูดแต่ก็ไม่ได้ถามอะไรเพราะเขาต้องเดินทางไปสอนหนังสือ

“ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนอยู่ในห้องก่อน ตอนเย็นค่อยออกไปทานข้าว มัมจะทำอาหารเสร็จตอนหกโมงเย็นนะ” เขาบอกก่อนเดินออกจากห้องไป

หญิงสาวมองตามร่างสูงเดินหายออกไปพลางถอนใจเสียดังก่อนล้มตัวนอนเหยียดยาวบนเตียง ดวงตาเหม่อลอยมองเพดาน หญิงสาวครุ่นคิดเรื่องตนเองครู่ใหญ่ก็ลุกขึ้นสำรวจห้อง เธอเปิดดูเสื้อผ้าในตู้ ดวงตาเบิกโพลงเมื่อเห็นเสื้อผ้าสีเหลืองแขวนเรียงรายอัดแน่นอยู่เต็มตู้

“นี่มันทุ่งดอกทานตะวันหรือไงเนี่ย” เธอพน้พืมพำก่อนปิดประตูตู้เสื้อผ้า หมุนตัวเดินตรงไปยังประตู เธอแง้มประตูออกพลางชะโงกหน้าเมียงมองซ้ายขวาก่อนก้าวออกมาเมื่อไม่พบใครอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

เธอเดินออกมาหวังจะสำรวจรอบบริเวณบ้าน รอบบ้านเต็มไปด้วยต้นไม้สร้างความร้อนให้กับผู้อาศัย เธอเดินเรื่อยมาจนกระทั่งพบเจมส์กำลังตัดกิ่งไม้อยู่หน้าบ้าน

“ออกมาทำอะไร ทำไมไม่พักอยู่ในห้อง” เจมส์ทอดเสียงถามหญิงสาวน้ำเสียงแสดงถึงความเป็นคนใจดี

พลิตาทำตาปริบๆ ด้วยไม่รู้ว่าจะตอบคำถามของชายสูงวัยในฐานะคนสติไม่ครบถ้วนได้อย่างไร

หญิงสาวพยายามนึกถึงท่าทางของคนสติไม่ดีที่เคยเห็นเดินตามห้องถนนก่อนตัดสติใจพูดออกไปซ้ำๆ

“ทามอาราย” เธอถามเสียงยานคางราวกับเด็กสามขวบ

‘นี่มันอาการคนปัญญาอ่อนหรือคนบ้ากันแน่เนี่ย’ เธอถามตัวเองในใจหลังจากเห็นชายสูงวัยจ้องมองนิ่งอยู่

“ตัดกิ่งไม้” ชายสูงวัยตอบทำเอาหญิงสาวถึงกับหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

เธอสบตาชายสูงวัยขณะยืนนิ่งอยู่ที่เดิม สายตาเหลือบเห็นผีเสื้อบินมาเกาะบนพื้นหญ้า เธอจึงนึกอยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ดูสมกับเป็นคนสติไม่ดี หญิงสาวจึงรีบวิ่งเข้าไปหาผีเสื้อพลางเรียกผีเสื้อซ้ำๆ

“ผีเสื้อ ผีเสื้อ ผีเสื้อ สวยจังเลย”

และทันทีที่ผีเสื้อบินหนีไป เธอก็แก้มองตามผีเสื้อเพื่อหวังจะให้พ้นชายสูงวัยด้วยเกรงว่าจะเปลอแสดงท่าทางปกติให้บิดาตินแดนสงสัย

“วิ่งดีๆ นะ ระวังหกล้ม” เจมส์ตะโกนบอกขณะมองตามหญิงสาววิ่งหายกลับเข้าไปหลังบ้านอีกครั้ง

หญิงสาวทรุดกายนั่งบนพื้นหญ้าหลังจากวิ่งพ้นจากสายตาของเจมส์มาได้ในระยะหนึ่ง “นี่ฉันต้องแสดงเป็นคนบ้าจนกว่าจะออกจากร่างนี้ไปได้หรือยังไงเนี่ย แล้วไอ้ที่ทำลงไปมันถูกหรือเปล่าละเนี่ย โอ๊ย! กลุ้ม” เธอขยี้ศีรษะตัวเองด้วยความกลุ้มใจก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อได้ยินน้ำเสียงร่ำเรงของใครคนหนึ่งทักทายขึ้น

“หนูเบญจมาศ มานั่งทำอะไรตรงนี่ละ”

หญิงสาวเงยหน้ามองชายหนุ่มที่กำลังยืนยิ้มให้เธออย่างเป็นมิตรพร้อมด้วยกีตาร์ในมือ น้องชายของอาจารย์คนนี้ท่าทางคงจะไม่เคยมีความทุกข์หรืออย่างไร ใบหน้าของเขามักจะมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าเสมอๆ ผนวกกับหน้าตาคนสวยที่แม่จะออกไปทางโชนตะวันตากมากกว่าอาจารย์ของเธอ แต่ก็ดูมีเสน่ห์ด้วยบุคลิกที่ร่าเริง และแววตาสดใสที่ดูราวกับว่าโลกนี้สวยงามยิ่งนัก

ผลิตาเงยหน้ามอง รู้สึกอึดอัดที่ต้องแสดงเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเอง เดวิดทรุดกายนั่งบนพื้นข้างหญิงสาว ผลิตาตกใจรีบขยับออกห่าง เดวิดเอียงคอมองก่อนหยิบกีตาร์ขึ้นมา

“เดี๋ยวจะร้องเพลงให้ฟังนะ หนูเบญจมาศชอบฟังเพลงไม่ใช่เหรอ” เดวิดบอกกลางยิ้มขณะกรีดนิ้วลงบนสายกีตาร์

ผลิตาจ้องมองปลายนิ้วเรียวยาวด้วยความเพลิดเพลีน เสียงนุ่มทุ้มร้องคลอไปกับเสียงเครื่องสายทำให้หญิงสาวเคลิบเคลิ้ม เดวิดหันมองด้วยความพอใจ เขาจึงร้องเพลงให้เธอฟังอีกสองเพลงเพราะคิดว่าเสียงเพลงอาจทำให้หญิงสาวมีอารมณ์ดีขึ้น

**ตอนเย็นเธอได้มีโอกาสมานั่งทานอาหารร่วมกับทุกคนแม้ว่าเธอไม่ต้องการก็ตาม** หญิงสาวนั่งเงียบต้องคอยระวังตัวอยู่ตลอดเวลากลัวว่าจะทำอะไรที่แตกต่างจากเบญจมาศคนเดิม

เธอเหลือบมองคุณนายมิกิที่ทำหน้าที่ดูแลสามีและลูกเป็นอย่างดี ครอบครัวนี้อบอุ่น ทำให้เธอคิดถึงพ่อกับแม่ขึ้นมา หากเธอหาทางเข้าร่างตัวเองไม่ได้ พ่อกับแม่คงจะเสียใจมาก ที่เธอต้องกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา

หญิงสาวเผลอคิดเรื่องพ่อแม่ทำให้น้ำตาเอ่อคลอเบาขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัวจนคุณนายมิกิถามขึ้นด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าหนูเบญจมาศ”

ผลิตาสบตาผู้สูงวัยพลางสายหน้าปฏิสเสธ

คุณนายมิกิสบตาหญิงสาวพลางพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นก็ไปนอนเถอะนะ จะได้หายไ่วๆ”

หญิงสาวสบตาผู้สูงวัยพลางพนมมือไหว้ก่อนรีบลุกเดินออกไปทางหลังบ้านตรงไปยังห้องนอนของเธอ ผลิตาถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อกลับเข้ามาอยู่ในห้องเพียงลำพัง

“ถ้าขึ้นต้องระวังตัวอยู่แบบนี้ ฉันคงได้เป็นบ้าไปจริงๆ แน่” เธอบ่นกับตัวเองก่อนนอนแผ่หราบนเตียงพลางนึกถึงร่างของตัวเองที่โรงพยาบาล หญิงสาวเผลอหลับไปในที่สุด ก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เธอลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว รู้สึกสบายไม่อึดอัดเหมือนเคย เธอยืดแขนเพื่อขยับไล่ความเมื่อยล้าขณะกวาดตามองรอบห้อง

“เอ๊ะ น้ำมันอะไรกันเนี่ย” เธอตกใจเมื่อเหลือบเห็นเบญจมาศนอนหลับอยู่บนเตียง



หญิงสาววิ่งไปหยุดยืนหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองภาพเงาตัวเองที่สะท้อนให้เห็นในกระจกเงา “เกิดอะไรขึ้นกับฉันอีกล่ะเนี่ย” เธอบ่นพึมพำ ยักไหล่อย่างไม่อยากจะคิดอะไร เธอเดินตรงไปที่ประตู นึกสนุกอยากออกไปดูคนอื่นขณะที่คนอื่นมองไม่เห็นเธอ ผลิตาหน้า สลดลงเมื่อเห็นประตูห้องถูกล็อคไว้

“ลืมไปว่าจำเป็นต้องอะไรไม่ได้นี่นา” เธอถอนใจพลางทำหน้าที่เป็นขณะยืนมองลูกบิดประตูด้วยความเสียดาย

“แต่ไม่ลองก็ไม่รู้นี่นา” เธอพูดกับตัวเอง ตัดสินใจยื่นมือออกไปจับลูกบิดประตู ดวงตากลมเบิกโพลงด้วยความดีใจ เมื่อฝ่ามือสัมผัสกับความเย็นของลูกบิด เธอยิ้มกว้างก่อนบิดลูกบิดหลักประตูเปิดออกและก้าวเดินออกไป

เธอเดินอย่างมั่นใจไปตามทางเดินข้างบ้านโดยไม่ต้องกลัวว่าใครจะเห็น เธอเหลือบมองรถยนต์ที่จอดอยู่ในโรงจอดรถ

“ทิวเซอร์กลับมาแล้วหรือ” เธอพึมพำขณะขยับเดินเข้าไปใกล้โรงจอดรถ ดินแดนแห่งมองออกไปนอกรถเมื่อเห็นเงาที่ไม่คุ้นเคย เขาเปิดประตูก้าวลงมาก่อน ถามเสียงดัง

“ใครนะ” สองคนหันมาสบตากัน ต่างคนต่างตกใจเมื่อเห็นใบหน้าของกันและกัน

## ร่างไปรแสง

“ผลิดา” ดินแดนเรียกชื่อหญิงสาวขณะปิดประตูรถเดินตรงเข้าไปหา

“ทิชเซอร์เห็นฉันหรือคะ” เธอเลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

“ใช่ผมเห็น”

ผลิดาทั้งตกใจและดีใจที่ได้มายืนอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มด้วยรูปร่างของตนเอง เธอยืนมือไปแตะแขนชายหนุ่มเบาๆ

“โ๊ะะ ผลิดาจับทิชเซอร์ได้ด้วย” เธอร้องออกมาด้วยความดีใจขณะเปลอวังรอบตัวชายหนุ่มวนไปวนมา

ดินแดนมองตามร่างบางวังวนอยู่รอบตัว ใบหน้าและแววตาเต็มไปด้วยความสงสัย เขาคว้ามือหญิงสาวไว้ก่อนที่เธอจะไม่ยอมหยุดวังง่ายๆ

“หยุดดีใจได้แล้ว แล้วเล่าให้ผมฟังหน่อยซิว่าเกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวหยุดชะงักเงยหน้ามองคนถามขณะที่ดวงตายังเปล่งประกายแวววาวด้วยความดีใจ

“ผลิตาไม่รู้หรือคะว่าเกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่านอนหลับไป หลังจากตื่นขึ้นมา ผลิตาก็ลุกจากเตียงแล้วก็พบว่าร่างของเบญจมาศนอนอยู่บนเตียง ส่วนผลิตาก็ออกมายืนอยู่ตรงนี้”

“ถ้าเป็นแบบนี้ผลิตาจะกลับเข้าร่างได้อีกหรือเปล่า และถ้ากลับเข้าร่างไม่ได้ แสดงว่าผลิตาก็เป็น.....”

หญิงสาวหน้าถอดสีเมื่อรู้ความหมาย ทั้งสองต่างนั่งเงียบไปจนกระทั่งคุณนายมิกิเดินออกมาหน้าบ้านเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์ของบุตรชายแล่นเข้ามาจอดในบ้านได้พักใหญ่

“ยื่นทำอะไรทำไมไม่เข้าบ้านล่ะ” คุณนายมิกิถามบุตรชาย

ทั้งสองหันไปมองคุณนายมิกิพร้อมกัน ดินแดนเหลือบมองหญิงสาวก่อนหันไปถามมารดา

“म्मเห็นผมคนเดียวหรือครับ”

คุณนายมิกิเลิกคิ้วสูงก่อนหัวเราะเมื่อได้ยินคำถามแปลกๆ ของบุตรชาย

“ก็เห็นดินคนเดียววนะซี เอ! หรือว่าดินพาใครมาบ้านเราหรือเปล่า”

ดินแดนหันมองผลิตาซึ่งตอนนี้ยื่นหน้าซีดยิ่งกว่าเดิม เพราะคำตอบของคุณนายมิกิ ยิ่งตอกย้ำความสงสัยของดินแดนเมื่อสักครู่นี้

“นี่ฉันเป็นวิญญาณไปแล้วจริงๆ เหนอ” เธอพิมพ์เสียงเบาหวิว  
ชายหนุ่มเหลือบมองหญิงสาวด้วยความเป็นห่วงก่อนเดินตรงเข้าไปหามารดา  
“म्मเข้าบ้านไปก่อนเถอะครับ ผมขอเวะไปดูเบญจมาศที่ห้องหน่อย เตี้ยวผมตาม  
เข้าไป”

“ดินจะไปดูเบญจมาศเหรอ มัมไปด้วยซี หลังจากกินข้าวเย็นมัมก็ยังไม่เห็น  
เบญจมาศเลย ไปดูเสียหน่อยก็ดีเหมือนกัน” คุณนายมิกิบอกพลางเดินนำบุตรชายล่งหน้า  
ไปก่อน

ดินแดนหันมาสบตาหญิงสาวที่รีบหลีกเลี่ยงให้คุณนายมิกิแทบไม่ทันก่อนเดิน  
ตามหลังมารดาตรงไปที่ห้องของเบญจมาศ

คุณนายมิกิเกาะประตูห้องพลางส่งเสียงเรียกผู้ที่อยู่ด้านใน

“หนูเบญจมาศ หนูเบญจมาศ” คุณนายมิกิเรียกซ้ำเมื่อไม่มีเสียงตอบจากภายใน

ดินแดนเหลือบมองหญิงสาวที่ยืนบีบมือตัวเองแน่นด้วยความตื่นเต้นก่อนตะตะตัน  
แขนมารดาเบาๆ

“เตี้ยวผมเรียกเองครับ” เขาบอกก่อนเกาะประตูสองสามที แล้วเลื่อนมือลงมาจับ  
ลูกบิด

“อ้าว ประตูไม่ได้ล็อคครับ” เขาหันไปบอกมารดา

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบเข้าไปดูกันเถอะ เบญจมาศอาจจะเป็นอะไรไป” คุณนายมิกิบอกด้วยความเป็นห่วง

ชายหนุ่มพยักหน้าขณะมองเลยไปยังหญิงสาว พลิตาพยักหน้าเข้าใจก่อนรีบเดินตามสองแม่ลูกเข้าไป

คุณนายมิกิและดินแดนมองหญิงสาวที่นอนนิ่งอยู่บนเตียง พลิตาสบตาชายหนุ่มด้วยความกังวล คุณนายมิกิรีบตรงเข้าไปเรียกหญิงสาว

“หนูเบญจมาศ” คุณนายมิกิทั้งเขย่าและเรียกสาวี่ด้วยความเป็นห่วงก่อนเงยหน้ามองบุตรชาย

“เบญจมาศสลบไปอีกหรือเปล่า”

ดินแดนมองร่างที่นอนอยู่บนเตียงสลบกับหญิงสาวที่ยืนนิ่งอยู่ปลายเตียง เขากอดอกขมวดคิ้วครุ่นคิดก่อนเดินตรงไปหาหญิงสาว

“ลองไปเข้าร่างดูสิ อาจทำได้นะ” เขาระชิบบอกขณะที่มารดาหันไปมองเบญจมาศด้วยความเป็นห่วง

พลิตาพยักหน้าก่อนก้าวขึ้นไปบนเตียง ลองล้มตัวนอนทับร่างของเบญจมาศอีกครั้ง ดินแดนมองร่างโปร่งแสงที่จมหายไปกับร่างเบญจมาศด้วยความตกใจระคนพอใจเมื่อสาวี่ใช้ลิ้มตาดิ้นขึ้นมา

คุณนายมิกิถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อสาวใช้ลืมนำตุ๊กตาขึ้นมานำ ผลิตามองหน้าชายหนุ่มที่ยืนอยู่ปลายเตียง ก็มองตัวเองเมื่อคืนแดนพยับหน้าราวกับบอกให้รู้ว่า สำเร็จแล้ว

ผลิตาหันมองคุณนายมิกิ กระพริบตาปริบๆ ทำท่าทางเป็นคนเสียสติอีกครั้ง

“ตื่นขึ้นมาก็ดีแล้ว เมื่อก็ฉันเป็นห่วงมากเลย” คุณนายมิกิพูดกับหญิงสาวน้ำเสียงอ่อนโยน

ผลิตาแก้มองหน้าคนโน้นคนนี้สลับไปมาก่อนทำตาเหม่อลอยจ้องมองคุณนายมิกิ

“ถ้าผลิตาไม่ได้เป็นอะไร เรากลับเข้าบ้านกันดีกว่าครับมัม” ดินแดนเอ่ยชวน

คุณนายมิกิพยักหน้าก่อนแตะแก้มหญิงสาวเบาๆ “อย่าลืมนำน้ำก่อนนอนนะ” เธอบอกเมื่อเห็นเบญจมาศยังคงอยู่ในชุดเดิมที่เห็นเมื่อตอนเย็น

“อาบน้ำ” ผลิตาพยักหน้าพลางทวนคำสั่งๆ ฉีกยิ้มกว้างก่อนหัวเราะเบาๆ

“ใช่อาบน้ำ” คุณนายมิกิบอกพลางยิ้มอ่อนโยนก่อนขยับลุกขึ้นจากเตียงเดินออกจากห้องไป

ดินแดนเดินตามหลังมารดาออกไปพลางหันมองหญิงสาวที่นั่งถอนใจอยู่บนเตียง

“สรุปก็คือฉันกลับเข้าร่างเบญจมาศได้ แล้วฉันจะออกไปได้อีกหรือเปล่านั้น” เธอพิมพ์ก่อนลืมหันนอน ช่มช่านอนด้วยหวังว่าการนอนหลับจะทำให้เธอออกจากร่างนี้ได้อีกครั้งซึ่งก็เป็นไปตามที่เธอคิด เธอสามารถออกมาอยู่นอกร่างนี้ได้อีกครั้ง

เธอพยักหน้าด้วยความพอใจก่อนรีบเปิดประตูก้าวออกจากห้อง เธอเดินอ้อมไปหน้าบ้านหวังจะเปิดประตูเข้าไป แต่ประตูถูกล็อคเธอจึงต้องเดินกลับไปที่ห้อง หญิงสาวมองไปยังประตูด้านหลังที่เชื่อมต่อกับครัวด้านใน เธอหมุนลูกบิดก่อนคลี่ไข้มด้วยความดีใจเมื่อประตูถูกเปิดออกอย่างง่ายดาย

เธอเดินผ่านประตูเข้าไปด้านใน ผ่านห้องครัวเข้าไปสู่ห้องโถงที่ปิดไฟมืด เธอขยับเท้าเดินเข้าไปช้าๆ เพื่อค้นหาทางเดิน เธอเดินผ่านความมืดเข้าไปด้านใน ยื่นมือออกไปข้างหน้าเพื่อระบุทิศทาง มือขวาลัมผัสผ้าสรวยบันได เธอยิ้มกว้างก่อนเดินขึ้นบันไดไปอย่างช้าๆ ด้วยความตื่นเต้น

แสงไฟริมทางเดินขึ้นบันไดสว่างวาวขึ้นจนผลิตาตกใจ เธอเงยหน้ามองขึ้นไปชั้นบนก็พบเดวิดกำลังเดินสวนลงมา เขาเดินหายเข้าไปในห้องครัว เธอรีบเดินขึ้นไปชั้นบนทันที มองประตูห้องสามห้องที่ถูกปิดไว้

“ทิชเซอร์อยู่ห้องไหนล่ะเนี่ย” เธอพิมพ์พู่กับตัวเอง

เดวิดเดินขึ้นบันไดมาพร้อมกับขวดน้ำในมือ เธอยืนรอจนกระทั่งเดวิดเดินเข้าไปด้านใน เขาเปิดประตูห้องด้านในสุดก่อนหายเข้าไปในห้อง

“ถ้าห้องชายอยู่ห้องขวามือ พี่ชายก็น่าจะอยู่ห้องตรงข้ามหรือเปล่านะ” เธอคิดก่อนเดินผ่านห้องที่อยู่ติดกับบันไดเข้าไปด้านในซึ่งอยู่ตรงข้ามกับห้องนอนของเดวิด

เธอจับลูกบิดผลักเข้าไปได้อย่างง่ายดาย หญิงสาวเข้ามายืนอยู่หน้าห้อง กวาดตามองหาเจ้าของห้องแต่ก็ไม่เจอ เธอเดินเข้าไปด้านในก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อจู่ๆ อาจารย์ของเธอก็เปิดประตูออกมาจากห้องน้ำ

“เฮ้ย” ดินแดนร้องตกใจเมื่อเห็นหญิงสาวยืนอยู่กลางห้อง

“ทำไมเข้ามาเงียบๆ แบบนี้ละ ตกใจหมด” ดินแดนบ่น หงุดหงิดเล็กน้อยที่ถูกทำให้ตกใจจนลืมน่าตัวเองมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียว

หญิงสาวรีบก้มหน้ามองพื้นก่อนพึมพำเสียงเบา “ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ แต่ทิชเชอร์ช่วยรีบใส่เสื้อผ้าหน่อยได้ไหมคะ”

ดินแดนก้มมองตัวเองก่อนร้องออกมาอีกครั้ง “เฮ้ย นี่ผมกำลังไปอยู่หอเนี่ย”

ผลิตาหัวเราะคิกก่อนรีบหันหน้าเข้ากำแพงยกมือปิดตา ชายหนุ่มรีบใส่เสื้อผ้า ขยี้ผมเบาๆ ก่อนเอ่ยถามหญิงสาว

“หันมาได้แล้ว” เขาบอกเสียงเรียบ

ผลิตาหันมาฉีกยิ้มอายๆ ขณะขึ้นไปเก็บเสื้อผ้าตัวเล็กๆ ปลายเตียง

“ขออภัยได้ไหมคะ”

“ทำทางจะมีเรื่องคุยยาวละซีเนี่ย” ดินแดนถามขณะพยักหน้าอนุญาต



“ใช่ค่ะ คือว่าผลิตาอยากไปเยี่ยมร่างตัวเองที่โรงพยาบาลนะค่ะ ทิชเชอร์ช่วยพาฉันไป  
หน่อยได้ไหมคะ”

“จะไปยังไงล่ะ จะให้ผมพาเบญจมาศออกไปด้วย ทุกคนในบ้านอาจสงสัยเอาได้”

“ก็บอกว่าพาไปตรวจร่างกายไงล่ะคะ” ผลิตาออกความเห็น

“ก็ได้ค่ะ แต่ช่วงนี้ผมไม่ว่างเลย มีงานจัดโปรโมชันแสดงสินค้าให้ลูกค้า ต้องไปคุย  
งานกับลูกค้าทุกวัน ตอนเย็นก็มีสอน”

ผลิตามีสีหน้าผิดหวังก่อนงยหน้าถามอาจารย์อีกครั้ง

“พຽงนี้ทิชเชอร์สอนเสร็จก็โม่งคะ เราไปตอนเย็นกันก็ได้ ฉันแค่อยากรู้ว่าตอนนี้  
ร่างกายของฉัรเป็นยังงั้บ้างเท่านั้นเอง”

“ออกไปตอนเย็น มัม่ก็ต้องสงสัยนะซี” ดินแดนบอกพลางมองหน้าหญิงสาว

“ไม่สงสัยหรือคะ เพราะฉัรจะไปเอง ไม่ใช่หนูเบญจมาศ” เธอยืนยัรน้ำเสียงหนัก  
แน่น

“ผลิตาจะไปเองนะเธอ” ดินแดนชี้นิ้วมาที่หญิงสาว

“ใช่ค่ะ ผลิตาจะไปหาทิชเชอร์ที่โรงเรียน หลังจากนั้นเราก็ไปโรงพยาบาลด้วยกัน  
นอกจากเรื่องนีัแล้วผลิตาอยากให้ทิชเชอร์ช่วยไปเอากุญแจห้องมาให้ผลิตาด้วย ผลิตาอยาก  
กลับไปดูห้องที่คอนโด”

“โอ้โห ทำไมเรื่องเยาะแบบนี้ล่ะ แล้วผมจะไปเอาบุญแจ้ห้องของผลิตามาจากที่ไหนล่ะ ตำรวจไม่น่าจะคืนกระเป๋าของผลิตามาง่ายๆ หรอกนะ เขาต้องให้ญาติไปติดต่อรับคืน”

“ทิชเซอร์อย่าทำหน้าที่ชิวๆ ผลิตารู้สึกผิดยังไงไม่รู้” เธอบอกเมื่อเห็นสีหน้ายุ่งยากใจของอาจารย์หนุ่ม

ดินแดนสบตาหญิงสาวก่อนพยักหน้า “โอเค ไหนๆ ก็มีเรื่องเหลือเชื่อเกิดขึ้นมาในชีวิตแล้ว เอาไงก็เอากัน”

หญิงสาวยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลยละ ก่อนอื่นทิชเซอร์ต้องไปติดต่อที่บริษัทของผลิตา บอกเรื่องอุบัติเหตุของผลิตาให้บริษัทรับทราบ แล้วก็ไปเอาบุญแจ้ห้องของผลิตาในโต๊ะทำงาน เพราะผลิตาเก็บบุญแจ้ห้องไว้ที่บริษัทอีกห้องชุด” เธออธิบายพลางส่งยิ้มหวานให้อาจารย์หนุ่ม ดินแดนสบตาหญิงสาวพลางยิ้มไปกับรอยยิ้มของเธอด้วย

ผลิตารู้สึกร้อนুবวาบที่ใบหน้าเมื่อเห็นรอยยิ้มของอาจารย์หนุ่มอยู่ใกล้เพียงแค่มือเอื้อม รู้สึกตื่นเต้นทั้งที่เธอเป็นเพียงแค่วางโปรงแสง แม้เธอจะไม่มีร่างกายเช่นเดิมแต่จิตวิญญาณของเธอยังอยู่ ความรู้สึกของเธอยังมี หญิงสาวรีบمينหลบสายตาก่อนลุกขึ้น

“หมดเรื่องพูดแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ” เธอบอกด้วยท่าที่เกร็งๆ หญิงสาวมักจะเปลี่ยนสรรพนามตัวเองไปมาขึ้นอยู่กับว่าความรู้สึกของเธอตอนนั้นเป็นอย่างไร หากเธอมีความประหม่าหรือตื่นกลัว เธอมักจะเรียกแทนตัวเองว่าฉัน แต่หากเธอมีความสุขหรืออยู่ในอารมณ์ผ่อนคลาย เธอจะใช้ชื่อเรียกแทนตัวเอง

“เดี๋ยวซิ” ดินแดนห้ามไว้พลางเอ่ยถาม “พรุ่งนี้ผลิตาจะไปหาผมที่สถาบันยังงิเธอ”

เธอเงยหน้าสบตาคนถาม “ผลิตาเชื่อว่าผลิตาจะออกจากร่างของเบญจมาศได้อีกค่ะ”

เธอพูดด้วยท่าทางมั่นใจ

ดินแดนสบตาเธอหนึ่งก่อนพยักหน้าเข้าใจพลางเอ่ยถาม “แล้ววันนี้เป็นยังงิบ้าง แสดงท่าทางผิดปกตืออะไรหรือเปล่า”

“ไม่รู้ซิคะ ก็ผลิตาไม่รู้นี่หนาวอาการของคนสติไม่ดีเป็นยังงิ ที่แสดงออกไปก็ จินตนาการเอาเองทั้งนั้น” เธอบอก สีหน้าสลด

“ผมเองก็ไม่รู้จะอธิบายยังงิเหมือนกัน” ชายหนุ่มบอกลางถอนใจเบาๆ

ผลิตาเงยหน้ามองชายหนุ่ม ดวงตากลมเบิกโพลง “ผลิตาขอยืมคอมพิวเตอร์ที่ชเซอร์ หน่อยได้ไหมคะ ผลิตาจะดูหนังเกี่ยวกับคนประเภทนี้ จะได้เลียนแบบถูก”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “จะเอาอย่างนั้นเธอ”

“อืม” หญิงสาวพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นผมจะให้ยืมคอมพิวเตอร์ของผมแล้วกัน เผอิญผมมีคอมพิวเตอร์เก่าอยู่ หนึ่งเครื่อง แต่คงต้องดูอยู่ในห้องนี้แหละนะ เอลงไปดูในห้องข้างล่าง คนในบ้านจะสงสัย”

หญิงสาวสบตาชายหนุ่ม กระพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อว่าตัวเองจะได้มาอยู่ใน ห้องตามลำพังกับอาจารย์ของเธอนานๆ แบบนี้

“ตกลงค่ะ” เธอฉีกยิ้มกว้างจนดินแดนต้องเอียงคอมองด้วยความสงสัยก่อนล่าหน้าเดินไปหยิบคอมพิวเตอร์ออกมาจากตู้ส่งให้

ผลิตามองหาที่เหมาะสมๆ ซึ่งเธอก็เลือกที่จะไปนั่งบนโซฟาตัวสั้นที่ตั้งวางอยู่มุมห้องดินแดนเหลือบมองก่อนหยิบคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานเป็นประจำออกมาจากกระเป๋าหนังเชคเมลล์ของตนเองบ้าง

ผลิตาค้นหาหนังไทยเรื่องหนึ่งที่ดารานำแสดงบทเป็นหญิงสาวสติไม่ดี หญิงสาวนั่งเปิดดูคลิปที่มีคนนำมาโพสต์ไว้ พยายามจดจำท่าทางการแสดงของนางเอกสาวไว้เพื่อเรียนรู้ที่จะนำไปใช้กับตัวเองบ้าง

หญิงสาวนั่งดูอย่างตั้งใจจนกระทั่งหนังจบ กดย้อนกลับไปดูบางช่วงบางตอนของการแสดงอีกครั้ง เธอพยายามทำท่าทางเลียนแบบอย่างตั้งใจก่อนกดปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เมื่อดูจนพอจะเข้าใจอาการของคนสติไม่ดี

เธอเงยหน้าขึ้นเหลือบมองไปที่เตียงนอนใหญ่ ชายหนุ่มนอนหลับไปแล้ว เธอลุกเดินเข้ามายืนมองใบหน้าของอาจารย์หนุ่มใกล้ๆ รอยยิ้มเอ็นดูผุดขึ้นบนรีวปากเมื่อเห็นขนตาดำงอนยาวเป็นแพปกปิดขอบตาด้านล่าง

ผลิตาทำใจกล้าขึ้นปลายนิ้วชี้แตะลงบนปลายจมูกโด่ง เธอเอียงคอมองชายหนุ่ม

“หน้าใสจัง” เธอพิมพ์ รุ้สึกอบอูนใจขึ้นเหมือนอย่างบอกไม่ถูกเมื่อได้อยู่ใกล้ชิดชายหนุ่ม

แบบนี้

ผลิตาทรงดูกายนั่งบนพื้นข้างเตียง ท้าวคางนั่งมองคนที่นอนหลับอยู่ด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความสุข หากเธอกำลังเมื่อไหร่ เธอจะบอกเขาคนนี้ให้รู้ว่าเธอแอบชื่นชมเขามากเพียงใด แม้ว่าวันนั้นจะเป็นวันที่เธอต้องเจ็บ แต่อย่างน้อยเธอก็ได้บอกความรู้สึกของตัวเองให้เขาได้รับรู้ เธอคิดขณะลุกขึ้นยืนช้าๆ

“ฝันดีนะคะ ทิชเซอร์” หญิงสาวพิมพ์คำเสียงเบา ก่อนเดินเงยบอกจากห้องไปโดยไม่รู้เลยว่าสายตาคนวากำลังจ้องมองเธอเดินหายลับออกไปจากห้อง

### **ยามเช้าในบ้านหลังใหม่ ผลิตาตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่น เธอเริ่มปรับตัวได้แล้ว**

หลังจากรู้ว่าเธอสามารถออกจากร่างเบญจมาศได้ในตอนกลางคืน ซึ่งนั้นก็หมายความว่าเธอมีโอกาสดูใจได้กลับเข้าร่างของตัวเองเช่นกัน เธอคิดพลางเดินยิ้มออกจากห้องหวังจะเริ่มทำงานบ้านให้สมกับเงินเดือนที่จะได้รับในตอนสิ้นเดือน

“อารมณ์ดีอะไร เดินยิ้มมาเชียว” เดวิดแต่งกายชุดนักศึกษาทักทายหญิงสาวเมื่อเห็นเบญจมาศถือไม้กวาดเดินเข้ามาในห้องโถง

หญิงสาวหัวเราะ พยายามเลียนแบบให้เหมือนนักแสดงหญิงที่ดูเมื่อคืน

“อ้าว หัวเราะใหญ่เลย” เดวิดพูดพลางหัวเราะไปกับหญิงสาวด้วย

ผลิตาจ้องมองชายหนุ่มพลางเดินเข้าไปจับแขนเสื้อของเขา

“ไปโรงเรียนหรือ” เธอถามพลางจิกยิ้มกว้าง เริ่มรู้สึกสนุกที่ได้แก้มเป็นคนสติไม่ดี เดวิดยิ้มก่อนพยักหน้าตอบหญิงสาว “ใช่แล้ว ไปโรงเรียน อยากไปใหม่”

หญิงสาวส่ายหน้าก่อนรีบเดินจากไป เพราะเธอไม่เก่งพอที่จะแสดงเป็นคนบ้าได้นานๆ

พลิตาทำงานบ้านโดยเริ่มจากการทำความสะอาดห้องนอนทั้งสามห้องด้านบนโดยเธอเลือกที่จะทำความสะอาดห้องนอนของอาจารย์หนุ่มหล่อเป็นห้องสุดท้าย เมื่อคืนนี้เธอเข้ามายังไม่ทันได้สังเกตอะไรมากนัก วันนี้เธอจึงเริ่มตรวจตรารอบห้องด้วยสายตาก่อนเริ่มทำความสะอาด บัดฝุ่นเครื่องใช้ต่างๆ

เธอแอบเปิดดูตู้เสื้อผ้าของอาจารย์ เสื้อผ้าทุกชิ้นล้วนแต่มีเย็บห่อหุ้มทั้งสิ้นโดยเฉพาะยี่ห่อหนึ่งที่เธอเห็นอาจารย์ใส่เป็นประจำ หญิงสาวยกมือขึ้นกุมหน้าอก รู้สึกใจเต้นแรงเพียงแค่ว่าได้มาอยู่ใกล้ชิดกันแบบนี้

พลิตาเลิกสนใจเสื้อผ้าในตู้ เธอหยิบไม้ขนไก่ขึ้นมาขัดฝุ่น สายตาเหลือบมองลิ้นชักตู้เสื้อผ้าก่อนดึงเปิดออกด้วยความอยากรู้

“อัลบั้มรูป” เธอพิมพ์มาก่อนหยิบออกมาเปิดออกดู

ภาพถ่ายหญิงสาวกับอาจารย์หนุ่มทำให้หัวใจที่ร่าเริงสลดดูบลง มือหนาโอบรอบบ่าหญิงสาวในภาพอย่างใกล้ชิด เพียงแค่นี้เธอก็รู้แล้วว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่เป็นอะไรกัน

ผลิตาน้ำตาคลอเบา หัวใจของคนแอบรักเป็นแบบนี้เอง ผิดหวัง เสียใจแต่ก็ไม่กล้าบอกใคร อายเกินกว่าที่จะบอกรักใครสักคน และอายเกินกว่าที่จะบอกใครว่าแอบรักคนมีเจ้าของแล้ว

หญิงสาววางอัลบั้มรูปลงก่อนปิดลิ้นชักเพื่อหวังจะลบความเจ็บปวดในหัวใจให้จางหาย ซึ่งก็คงจะไม่ใช่เรื่องง่ายเอาเสียเลย

ผลิตากลับมานั่งซึมเศร้ากอดเข่าอยู่หน้าห้อง สายตาเหม่อลอยมองท้องฟ้า

“ทำไมเศร้าแบบนี้ละ” เธอพิมพ์พาลางถอนใจก่อนสะดุ้งตกใจหันมองข้างกาย สุนัขพันธุ์ป๊กิ่งหน้าบึ้งเงยหน้ามองเธออยู่ ความเศร้าเมื่อครู่ลดน้อยลงชั่วคราวเมื่อรู้ว่ายังมีเจ้าสุนัขพันธุ์ป๊กิ่งที่ดูเหมือนว่าจะคิดมากกว่าเธอ เพราะหน้าตาของมันบึ้งตลอดทั้งปีทั้งชาติ

“หายไปไหนมา ทำไมวันนี้ไม่มาให้เห็นกันเลยละ รู้ไหมว่าฉันอยากรู้จักนายมากแค่ไหน ทิชเซอร์เคยเล่าเรื่องพ่อของนายให้พวกเราฟังด้วยนะ เขาบอกว่าการบ้านถูกหมากินเข้าไปทำให้ไม่มีการบ้านไปส่งคุณครูนะ ตลกมากเลย” ผลิตาพูดพลางหัวเราะเมื่อนึกถึงใบหน้าเจ้าเล่ห์ของอาจารย์

สุนัขตัวเล็กทำตาใสมองหญิงสาว ผลิตาลูบศีรษะพาลางอุ้มเจ้าสุนัขตัวน้อยไว้ในอ้อมแขน เดินเข้าไปในบ้านเมื่อได้ยินเสียงคุณนายมิกิตะโกนเรียกหาเจ้าป๊กิ่งน้อย

“ดูดี” คุณนายมิกิตะโกนเสียงเรียก

ผลิตาจึงรีบอุ้มดูดีน้อยเข้าไปหาคุณนายมิกิตะโกนในบ้าน

“มาอยู่กับหนูเบญจมาศเองเหอ” คุณนายมิถิถามพลงยื่นมือไปจับเจ้าตุ๋นน้อยมา  
อุ้มไว้

“คุณผู้ชายใกล้จะกลับมาแล้ว เดี่ยวหนูเบญจมาศไปช่วยฉันจัดโต๊ะอาหารหน่อยนะ”

ผลิตาพยักหน้าขณะเดินตามคุณนายมิถิเข้าไปในครัวเพื่อตั้งโต๊ะอาหาร รับประทาน  
อาหารและเธอก็จะได้เตรียมตัวเดินทางไปพบอาจารย์ตามที่นัดกันไว้เมื่อคืน



## ความผิดหวังเล็กๆ

พระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ร่างโปร่งแสงเหลืองซ้ายมองชวาก่อนเปิดประตูเล็กก้าวออกไปยืนบนถนนคอนกรีตหน้าบ้าน เธอเดินผ่านรั้วบ้านหลังใหญ่มุ่งสู่ป้ายรถเมล์หน้าหมู่บ้าน หญิงสาวเดินไปทรุดกายนั่งรอรถเมล์ก่อนรีบลุกขึ้นเมื่อชายคนหนึ่งเดินตรงมายังเก้าอี้ที่เธอนั่ง

ผลิตาเหลือบมอง ทำหน้าเพื่อเล็กน้อยขณะยื่นกอดอกมองตรงไปยังถนนเบื้องหน้า ก่อนรีบขยับขึ้นมายืนด้านหน้าเมื่อรถเมล์คันหนึ่งแล่นตรงมาจอดหน้าป้าย เธออ่านชื่อสถานที่หน้ารถพลางถอนใจเมื่อไม่มีจุดหมายปลายทางที่เธอจะไป เธอหลีกเลี่ยงให้ผู้โดยสารคนอื่นก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อไหล่ของเธอถูกใครคนหนึ่งเบียดชน

“ขอโทษครับ” เสียงนุ่มกล่าวขึ้นชิดริมหู

พลิตาหันมอง ดวงตากลมหันมาพบแววตาขี้เล่นของใครคนหนึ่ง รอยยิ้มสวยๆ เผยให้เห็นเขี้ยวเล็ก ๆ

พลิตาผงะถอยหลังด้วยความตกใจ “คุณเห็นฉันหรือคะ”

ชายหนุ่มยึดตัวตรงเผยให้เห็นช่วงไหล่กว้าง คิ้วเข้มเล็กขี้เล่นน้อย เอียงคอมองหญิงสาว

“ทำไมผมต้องไม่เห็นคุณด้วยล่ะ หรือว่าคุณไม่ใช่คน” ชายหนุ่มถามกลางยื่นหน้าเข้าไปใกล้ จนหญิงสาวได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากร่างกายของเขา

“ไม่ใช่ซะ นั่นเป็นคน” เธอปฏิเสธก่อนถอยหลังออกมายื่นมองชายหนุ่มให้เต็มตา

คนตัวสูงยิ้ม ยกมือกอดอก ขยับเข้าไปใกล้จนพลิตาต้องขยับออกห่าง

“ดูผมจนพอใจหรือยังครับ” เขาถามขณะริมฝีปากยังคงยิ้มอยู่ตลอดเวลา

พลิตาพิศมองชายหนุ่มร่างสูงที่ดูเหมือนว่าจะมีความสูงใกล้เคียงกับอาจารย์หนุ่มของเธอ แต่อายุดูเหมือนว่าจะไม่ต่างจากเธอมากนัก ความร่าเริงฉายชัดออกมาจากดวงตา คมการแต่งกายราวกับหลุดออกมาจากนิตยสารเกาหลี เลื้อยดีสีเทาสวมทับด้วยแจ็คเก็ตหนังแฟชั่นสีน้ำตาล กางเกงยีนต์ขาเดปัดตัดกับรองเท้าผ้าใบสีฟ้า ริมฝีปากที่แต้มยิ้มอยู่เสมอทำให้เธอไม่รู้สึกหวั่นกลัวชายหนุ่มแปลกหน้ามากนัก

หญิงสาวเงยหน้ามองก่อนถามเสียงเรียบ “คุณเป็นใคร”

ชายหนุ่มกำลังจะอำปากตบ หญิงสาวก็รีบวิ่งผ่านเขาไปเมื่อรถเมล์คันหนึ่งแล่นเข้ามาจอด

“ผมชื่อขอบฟ้านะ” ชายหนุ่มตะโกนบอกพลางโบกมือให้หญิงสาวเมื่อผลิตาขึ้นไปยืนอยู่บนรถ ผลิตาก็มองหน้ามองชายหนุ่ม แวตาดำเต็มไปด้วยความสงสัย

“แล้วเราจะได้พบกันอีก....ผลิตา” ชายหนุ่มพิมพ์ำขณะยืนมองรถเมล์แล่นห่างออกไป

ผลิตายังคงมองชายหนุ่ม เธอคลี่ยิ้มบางๆ เมื่อนึกถึงรอยยิ้มที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกราวกับเคยรู้จักกับเขามาก่อน

ผลิตาหยุดความสนใจกับเรื่องของชายหนุ่มแปลกหน้าเมื่อต้องเบี่ยงตัวหลบกระเป๋ารถเมล์ที่กำลังเดินเก็บเงินผู้โดยสารที่ขึ้นมาใหม่ซึ่งเธอก็เป็นหนึ่งในผู้โดยสารที่ขึ้นใหม่แต่ไม่ต้องจ่ายเงิน ถึงแม้เธอจะเป็นร่างโปร่งแสงแต่เธอก็ยังไม่ชินที่จะให้คนอื่นเดินผ่านร่างเธอไปราวกับไม่มีตัวตน

หญิงสาวชะง่อมองทางข้างหน้าที่ไม่คุ้นเคย นึกอยากจะถามกระเป๋ารถเมล์ที่เดินผ่านไปผ่านมา แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่ความคิด เพราะบนโลกใบนี้ไม่มีใครเห็นเธอนอกจากเขาคอนั้นและชายแปลกหน้าคนเมื่อสักครู่ เธอคิดพลางถอนใจเบาๆ

รถเมล์แล่นไปตามเส้นทาง ผลิตาเริ่มชะง่อมองทางเบื้องหน้าก่อนรีบขยับเดินออกไปเมื่อสองข้างทางเริ่มคุ้นตา รถเมล์เคลื่อนเข้าไปจอดหน้าห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่

ผลิตารับก้าวลงจากรถตรงไปยังประตูทางเข้าห้าง โบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มเมื่อได้กลับมาอยู่ในสถานที่คุ้นเคย เธอเดินยิ้มหน้าบานขึ้นบันไดเลื่อนตรงไปยังสถาบันสอนภาษาหญิงสาวสองคนกำลังผลักประตูเดินออกมา เธอยืนหลบหลีกเลี่ยงให้สองสาวก่อนรีบเงี้ยวหูฟังอย่างตั้งใจเมื่อได้ยินบทสนทนา

“เมื่อก็เธอเห็นใหม่ว่าอาจารย์ยิ้มให้ฉันด้วย” หญิงสาวผมยาวหันไปพูดกับเพื่อนสาวผมซอยสั้น

“ยิ้มให้ก็ไม่ได้หมายความว่าอาจารย์เขาสนใจเธอหรอกนะ ฉันได้ข่าวว่าอาจารย์มีแฟนแล้วไม่ใช่เธอ”

“แต่ตอนนั้นนักเรียนในห้องถาม แยกอกไม่มีไม่ใช่เธอ”

“กลัวเราตั้งตักนะซี ฉันว่าอย่าเพิ่งไปเลย แยกก็ดีกับผู้หญิงทุกคนนะแหละ ตั้งความหวังมาก ระวังจะเสียใจ” เพื่อนสาวผมสั้นเตือนขณะเดินเคียงข้างกันตรงไปยังห้องน้ำ

ผลิตาเดินย้อนกลับไปที่สถาบันหลังจากเดินตามสองสาวไป เธอถอนใจเมื่อนึกถึงคำพูดของสองสาว หญิงสาวมองผ่านกระจกเข้าไปในสถาบัน ดินแดนกำลังยืนยิ้มคุยกับนักเรียนสาวคนหนึ่ง เขาดูใจดีจนเธอเริ่มกลัว การกระทำของเขาคือเสน่ห์ตามธรรมชาติหรือเขาจงใจสร้างขึ้นมาเพื่อโปรยเสน่ห์ให้นักเรียนหลงใหลกันแน่ ผลิตาถามตนเองในใจขณะยืนฟังกำแพงยืนรอเขาอยู่ด้านนอก

ดินแดนยกมือไหว้ลาทุกคนก่อนผลึกประตูเดินออกไป ชายหนุ่มขมวดคิ้วเมื่อเห็นใบหน้าบึ้งตึงของคนรอ

“มานานแล้วหรือ”

“ก็มาทันได้เห็นว่าชิเชอร์ไปรยเสน่ห์พอดี”

“ไปรยเสน่ห์.....คืออะไรอะ” ดินแดนถามขณะเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจ เพราะถึงแม้เขาจะเติบโตในเมืองไทย แต่สำหรับคำยากๆ เขาก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก

ผลิตาเหลือบมองชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่กำลังทำให้หัวใจกระตุกวบเมื่อเห็นคนหล่อทำหน้าสงสัยราวกับเด็กน้อย แวตตาที่บางครั้งก็ดูเป็นคนเจ้าเล่ห์เนื่องจากทำงานอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา ตอนนั้นก็กลับแปรเปลี่ยนเป็นแวตตาสงสัยเหมือนเด็กที่กำลังรอคำตอบด้วยใจจดจ่อ ผลิตาเผลอมองก่อนรีบตัดใจมองمينไปทางอื่น

“ช่างมันเถอะค่ะ เรารีบไปกันเถอะ” เธอตัดบทก่อนหมุนตัวเพื่อจะเดินจากไป

“เดี๋ยวจี ผมขอเข้าห้องน้ำก่อน” เขาบอกโดยไม่สนใจจะถามคำถามเดิมซ้ำ

ผลิตามองตามหลังชายหนุ่มซึ่งกำลังเดินห่างจากไป ความนิ่งของเขาทำให้เธอหั้งชอบและหมั่นไส้ไปในคราเดียวกัน หญิงสาวทำหน้าที่เมื่อเห็นดินแดนส่งยิ้มหวานกำลังยื่นทักทายหญิงสาวสองคนที่กำลังเดินออกมาจากห้องน้ำ

“ทำไมทิชเซอร์ต้องหว่านเสน่ห์ให้กับผู้หญิงทุกคนด้วยล่ะคะ รู้ไหมว่าฉันเจ็บ” เธอ  
บ่นพิมพ์โฆษณามองภาพบาดตาเบื้องหน้า

**ความเจ็บภายในรถยนต์สัญชาติเยอรมันไม่ได้ทำให้คนสองคนคิดจะหันมาคุยกัน**  
แต่อย่างใด ผลิตาเลือกที่จะเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างทั้งที่ในใจนี้ก็อยากจะหันไป  
ถามคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยนั่นกว่า ‘ทิชเซอร์ไม่รู้หรือไงว่าใครชอบทิชเซอร์บ้าง’ ผลิตาคิด  
ก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อเสียงทุ้มดังแทรกผ่านความเจ็บเข้ามา

“พຽงนี้ผมพอมีเวลาว่างเข้าไปเอากุญแจห้องให้ผลิตาแล้วนะ ถ้ายังไงวันนี้บอกทางไป  
บริษัทของผลิตาให้ผมหน่อย” ดินแดนหันมาพูดกับหญิงสาวซึ่งได้แต่พยักหน้าโดยไม่หันมอง  
คนพูด

ชายหนุ่มเหลือบมองก่อนหันไปใส่ใจกับทางเบื้องหน้ามากกว่าอารมณ์ของหญิงสาว  
ดินแดนเปิดไฟเลี้ยวก่อนถึงทางเข้าหน้าโรงพยาบาล ผลิตาเปิดประตูก้าวลงจากรถทันทีที่รถ  
จอดสนิท อาการบ่นบึ่งหายไปทันทีเมื่อคิดถึงร่างของตัวเองที่นอนอยู่ในห้องไอซียู เธอรีบเดิน  
ตรงเข้าไปในโรงพยาบาลโดยมีดินแดนก้าวยาวๆ เดินตามไปอย่างช้าๆ ก่อนหยุดยืนรอลิฟท์  
ร่วมกับผู้โดยสารท่านอื่น

ผลิตาและดินแดนถูกเบียดเข้าไปอยู่ด้านในสุดเมื่อทุกคนก้าวเข้าไปในลิฟท์ ผลิตา  
หน้าเสียดด้วยไม่รู้จะหลบไปทางไหนเพื่อไม่ให้ถูกใครชนได้

ดินแดนเหลือบมองก่อนคว้าข้อมือหญิงสาวดึงเธอไปยืนซ้อนด้านหลัง คนที่ยืนอยู่ใกล้เหลือบมองชายหนุ่มอย่างตำหนิเมื่อเห็นพื้นที่ว่างด้านหลังของเขา ผลิตาเหลือบมองใจเต้นแรงเพียงแคปลายนิ้วสัมผัส แต่การสัมผัสครั้งนี้ยิ่งทำให้หัวใจของเธอปั่นป่วนจนทำอะไรไม่ถูก เธอยืนนิ่งแม้ว่าเขาจะคลายมือจากเธอไปแล้ว แผ่นหลังกว้างของเขาทำให้เธอยืนมือออกไป รู้สึกอยากสัมผัสแม้เพียงปลายนิ้วก่อนหยุดชะงักเมื่อคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าหันมาพยักหน้าให้

ดินแดนเดินแทรกผ่านคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าออกไปยืนหน้าลิฟท์ ผลิตารีบเดินตามออกไปติดๆ ทั้งสองเดินตรงไปยังห้องไอซียูพบพยาบาลสาวเปิดประตูออกมาจากห้องพอดี

“ทิชเชอร์รออยู่ตรงนี่ก่อนนะคะ ฉันขอเข้าไปข้างในหน่อย แต่หากฉันหายเข้าไปนาน ทิชเชอร์ก็กลับบ้านได้เลยนะคะ เพราะฉันอาจจะกลับเข้าร่างของตัวเองได้แล้ว” เธอบอกพลางคลี่ยิ้มอย่างมีความหวังก่อนรีบผลักประตูเข้าไปในด้านในหลังจากพยาบาลเดินจากไปแล้ว

ดินแดนยืนกอดดอกฟิงก้าแพงรอผลิตาอยู่หน้าห้องครุฑใหญ่ก่อนขยับตัวเหลือบมองหญิงสาวที่กำลังเปิดประตูเดินออกมาหน้าตาหม่นเศร้า

“ไปกันเถอะ” ดินแดนบอกก่อนเดินล่องหน้านำหญิงสาวไป

ผลิตาถอนใจด้วยความผิดหวังเมื่อไม่สามารถกลับคืนร่างตัวเองได้ เธอเดินตามชายหนุ่มออกไปขึ้นรถก่อนบอกเส้นทางไปบริษัทของเธอเมื่อชายหนุ่มหันมาถาม

“บริษัทผลิตาอยู่ที่ไหนเธอ บอกทางผมหน่อยซิ”

“ค่ะ” เธอพยักหน้ารับคำ

ดินแดนสบตาหญิงสาวครูหนึ่งก่อนสตาร์ทรถ

“To make every day count”

ผลิตาหันมองอาจารย์หนุ่มที่กำลังขับรถออกจากที่จอดก่อนถามด้วยความสงสัย

“อะไรเธอคะ”

“ทำทุกวันให้คุ้มค่า” เขาตอบโดยไม่ได้หันมองหน้าคนถาม

ผลิตามองเลียวน้ำด้านข้างของอาจารย์หนุ่ม คล้าย้มบางๆ สูดลมหายใจยาวเพื่อให้กำลังใจตัวเองก่อนบอกเส้นทางไปบริษัทด้วยน้ำเสียงว่าจริง

ซอยเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยบริษัทน้อยใหญ่เจียบลงไปถนัดตา รถยนต์สัญชาติเยอรมันแล่นเข้าไปในซอยซ้าๆ จนกระทั่งมาจอดหนึ่งหน้าบริษัทขนาดสองชั้น พนักงานรักษาความปลอดภัยเหลือบมองรถยนต์ที่แล่นมาจอด ผลิตามองผ่านประตูรั้วเข้าไปด้านใน คิ้วดำเล็กขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นแสงสว่างในโรงงาน

“ยังมีคนทำงานอยู่เนี่ย สงสัยพุงนี้ต้องรีบส่งสินค้า” เธอพิมพ์ก่อนเปิดประตูก้าวลงจากรถ

“จะไปไหนนะ” ดินแดนถามขณะเปิดประตูก้าวตามลงมา



“ผลิตาขอเข้าไปในบริษัทหน่อยนะคะ เพื่อจะได้หยิบกุญแจห้องคอนโดมาเลย” เธอบอกก่อนรีบเดินตรงไปที่ประตูรั้ว ผ่านพนักงานรักษาความปลอดภัยเข้าไปด้านใน

ประตูกระจกถูกปิดไว้เนื่องจากไม่มีพนักงานทำงานอยู่บนออฟฟิศแล้ว เหลือเพียงพนักงานที่ทำงานอยู่ในโรงงานเท่านั้น เธอเดินเลื่อนบานประตูออกเบาๆ ก่อนเดินผ่านเข้าไปด้านในท่ามกลางความมืด เธอคลำทางมุ่งเดินตรงไปยังโต๊ะทำงานของตัวเองด้านในสุด เปิดลิ้นชักหยิบกุญแจห้องออกมาจากกระป๋องที่เก็บไว้ด้านในสุดของลิ้นชักชั้นล่าง เธอคลี่ไข่มด้วยความดีใจก่อนรีบกลับออกมาจากออฟฟิศ เลื่อนปิดประตูกระจกเสียงดังจนพนักงานที่กำลังเดินมาสแกนนิ้วสะดุ้งตกใจเงยหน้ามองไปที่บันได

“ขอโทษนะคะ” เธอยื่นหน้าเข้าไปกระซิบเบาๆ จนคนฟังที่สัมผัสได้เพียงแค่ลมถึงกับสะดุ้งตกใจเป็นครั้งที่สอง เหลียวซ้ายมองขวาก่อนรีบจำ้อ้วเดินออกจากออฟฟิศไปทันที

ผลิตาหัวเราะคิกคักก่อนรีบเปิดประตูตามพนักงานคนเดิมออกไป

“เฮ้ย” พนักงานชายร้องเสียงหลงเมื่อเห็นประตูเปิดออกเองก่อนรีบสตาร์ทมอเตอร์ไซด์ขับออกไปทันที

หญิงสาวหัวเราะร่วนเมื่อเห็นท่าทางตื่นกลัวของพนักงานชายรุ่นพี่ขณะเดินตรงไปหาชายหนุ่มที่กำลังนั่งรออยู่ในรถยนต์สัญชาติเยอรมัน

“มีเรื่องอะไรตกลงเธอ” ดินแดนถามเมื่อหญิงสาวเปิดประตูเข้ามานั่งในรถ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ” เธอหันไปบอกก่อนชูกุญแจห้องขึ้น

“ฉันได้กุญแจห้องมาแล้วนะคะ ทิชเซอร์จะพาฉันไปเอาของเมื่อไหร่หรอคะ”

“แล้วผมจะบอกอีกทีนะ”

ผลิตาตัวดีตามองค้อนพลงแอบบ่นในใจ ‘ลีลาเยอะจัง’

ดินแดนชั่วบรมุ่งหน้าตรงกลับบ้านโดยมิได้พุดจาใดๆ กับหญิงสาวอีกจนกระทั่งผลิตาพุดแทรกผ่านความเงียบขึ้นมา

“ทิชเซอร์ช่วยแวะเข้าไปในนี้หน่อยได้ไหมคะ” เธอบอกขณะชี้นิ้วไปยังห้องสรรพสินค้าที่กระจายอยู่เกือบทุกพื้นที่ในประเทศไทย

“จะซื้อของหรอ” เขาเอ่ยถามขณะเปิดไฟแล้ว

“ใช่ค่ะ ฉันเบื่อเสื้อผ้าสีเหลืองเต็มทีแล้ว อยากได้เสื้อผ้ากับของใช้ส่วนตัวบางอย่าง”

“ซื้อพอประมาณละ คนในบ้านจะสงสัย” เขาบอกเธอเสียงเรียบ

“ค่ะ” ผลิตากระแทกเสียงตอบด้วยน้กหม่นใส่ชายหนุ่มที่ไม่เคยนึกถึงความรู้สึกของเธอเลย

ขณะที่ผลิตากำลังลากรถเข็นออกมาจากช่องเก็บ มีมือใหญ่ก็รีบคว่ำรถเข็นไว้ หญิงสาวอยู่ในภาวะตกใจและตื่นเต้นเมื่อตกอยู่ในวงแขนของอาจารย์หนุ่ม เธอเงยหน้ามองก่อนพุดเสียงเบา “ฉันเข็นเองได้ค่ะ”

ดินแดนก้มมองคนถามก่อนโน้มใบหน้าลงมากกระซิบเสียงเบา

“รถเข็นเลื่อนเองได้ มันไม่ใช่เรื่องน่าตกใจเลยใช่ไหม”

ผลิตานิ่งไปครู่หนึ่ง ยิ้มเห่ๆ ก่อนหันมองหน้าอาจารย์หนุ่มที่อยู่ใกล้จนแทบจะนับ  
รูขุมขนได้

“ถ้าอย่างนั้น ฉันขอออกไปยืนข้างนอกได้ไหมคะ” เธอถามขณะมองท่อนแขนทั้งสอง  
ข้างของดินแดนที่ยังกักเธอไว้ ไม่ใช่เพียงแค่ร่างกายของเธอที่ถูกกักขังไว้ตอนนี้ แต่หัวใจของ  
เธอก็กำลังจะถูกกักขังไว้จนยากที่จะหลุดพ้นไปได้เสียแล้ว ยิ่งใกล้ชิดก็ยิ่งทำให้หลงเสน่ห์  
ผู้ชายคนนี้มากขึ้น เธอคิดขณะขยับออกมาจากอ้อมแขนเมื่อชายหนุ่มเปิดทางให้

**ผลิตาออกจากร่างก็มานั่งเล่นในสวนเพื่อรอพูดคุยกับอาจารย์หนุ่ม เพราะนับตั้งแต่**  
ดินแดนให้สัญญาว่าจะพาเธอกลับไปที่คอนโด เวลาที่ผ่านมาสามวันแล้ว หญิงสาวถอน  
หายใจเฮือกใหญ่ก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นท่ามกลางความมืด

"ทำไมถอนหายใจเสียงดังจัง"

เธอเหลียวมองด้านหลังก็พบชายหนุ่มชะโงกหน้าผ่านรั้วกำแพงบ้านด้านข้าง

"คุณ" หญิงสาวเบิกตาโตด้วยความแปลกใจ

"ขอพบฟ้าครับ" ชายหนุ่มแนะนำตัวเองอีกครั้งเพื่อเตือนความจำหญิงสาว

"คุณอยู่ที่นี้หรือคะ" เธอถามพลางชี้นิ้วไปยังบ้านข้างๆ

ขอพบฟ้าสบตาหญิงสาวอย่างเป็นมิตร คล้ายยิ้มกว้าง แว่ตาสดใสบ่งบอกความเป็นคน  
อารมณ์ดี

"ใช่ครับ" เขาตอบสั้นๆ ก่อนชวนคุย

"ว่าแต่คุณมีเรื่องอะไรกลุ้มใจหรือครับ ถอนหายใจเสียงดังเชียว"

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ" เธอตอบก่อนหันมองหน้าบ้านเมื่อประตูรั้วค่อยๆ เลื่อนเปิด  
ออก

"โอ๊ะ ฉันขอตัวก่อนนะคะ" เธอบอกก่อนหันหลังเดินตรงไปรอดินแดนที่โรงจอดรถ  
ดินแดนเปิดประตูรถก้าวลงมาพลงเหลือบมองหญิงสาว

"มีอะไรกับผมเหรอ" เขาถามขณะปิดประตูรถ

"ทิวเซอร์สัญญาอะไรไว้จำไม่ได้เลยเหรอ" เธอถามขณะขมวดคิ้วจ้องมอง

"ผมสัญญาอะไรไว้เหรอ" เขาถามอย่างคนจำอะไรไม่ได้

ผลิตาสบตาชายหนุ่มตรงหน้าก่อนหุบตามองพื้น พุดด้วยน้ำเสียงน้อยใจ

"เรื่องของฉันคงไม่สำคัญสำหรับทิวเซอร์นะคะ"

ดินแดนเหลือบมองคนพุด แว่ตานิ่งจนยากที่จะเดาความรู้สึกของเขาได้ ผลิตาเงย  
หน้าสบตาอาจารย์หนุ่มก่อนพุดน้ำเสียงว่าเรงเมื่อรู้ว่าตัวเองเปลอแสดงคามไนใจออกไป

"ทิวเซอร์สัญญาว่าจะพาฉันไปคอนโดเิงคะ จำไม่ได้เหรอ"

“โอ้ ผมลืมไปแล้ว ช่วงนี้ยุ่งมาก กำลังร่วมหุ้นทำโปรเจกต์ใหม่กับเพื่อนอยู่นะ”

ผลิตาเงยหน้าสบตาก่อนพยักหน้าเข้าใจ “ถ้าอย่างนั้นก็ให้อภัยละ แต่ถ้าทิชเซอร์ไม่ว่าง ฉันไปเองก็ได้แหละคะ”

ดินแดนหนึ่งคิดครุ่นหนึ่ง “พอดีพุ่มนี้ผมมีประชุม จะเสร็จก็คงราวสี่ทุ่ม ถ้าพุ่มนี้ผลิตาเก็บของที่ห้องเรียบร้อยแล้วรอนกว่าผมจะไปรับก็ได้แหละ เราจะได้ช่วยกันขนของเก็บไปไว้ที่คอนโดของผมเลย”

“โอเคค่ะ” เธอบอกพลางยิ้มกว้าง

“ถ้าสบายใจแล้วก็เข้าบ้านกันเถอะ ผมบริจาคเลือดให้ขุไปหลายซีซีแล้ว”

ผลิตาหัวเราะ เดินตามหลังชายหนุ่มไปก่อนแยกตัวเดินอ้อมไปหลังบ้านตรงกลับไปห้องของตัวเอง

**ผลิตากวาดตามองรอบห้องก่อนวิ่งตรงไปล้มตัวนอนบนโซฟาสีเขียวตัวโปรดที่สามารถปรับระดับเป็นเตียงนอนได้**

“นี่แหละอาณาจักรของผลิตา” เธอตะโกนสุดเสียงขณะหัวเราะร่วนด้วยความสุขใจ ก่อนดีดตัวลุกขึ้นอีกครั้ง

ประตูห้องนอนถูกเปิดออก ผลิตาก้าวผ่านเข้าไปในห้อง ผ้าปูที่นอนสีฟ้าอ่อนยังคง เรียบตึงบนเตียงนอนขนาดสามฟุตครึ่ง โถใส่ลูกแก้ววางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียง เธอยกโถแก้ว ขึ้นมากอดไว้ก่อนเอื้อมมือหยิบปฏิทินบนโต๊ะขึ้นดู

27 กรกฎาคม 2555 คือวันสุดท้ายที่ผลิตาซื้อตากบาทไว้ เธอถอนใจก่อนวางมันลง ไว้ที่เดิม ลิบหัววันที่เธอยังคงอยู่ใช้ชีวิตอยู่ในร่างเบญจมาศซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะต้องอยู่ในร่าง นี้ไปอีกนาน เธอถอนใจอีกครั้งก่อนทิ้งตัวนอนหงายลงบนเตียง จอโทรทัศน์สว่างวาบขึ้นเมื่อ ผลิตานอนทับรีโมทที่วางอยู่ใต้ผ้าห่ม เสียงพิธีกรรายการหนึ่งดังออกมาเรียกความสนใจ

‘วิญญาณคือกลุ่มพลังงานที่มองไม่เห็นแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองไม่เห็น วิญญาณ’

“หมายความว่าไง” ผลิตาพิมพ์ด้วยความสงสัยก่อนสะบัดศีรษะขบไล่ความคิด วุ่นวายในสมองก่อนลุกขึ้นจัดการเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวบรรจุลงในกระเป๋าเดินทาง

เธอลากกระเป๋าเดินทางและผ้าปูที่นอนออกมาวางไว้หน้าโซฟา รองเท้ากว่าห้าสิบคู่ที่ วางอยู่บนชั้นวางถูกจับโยนใส่ลงในถุงพลาสติกใบใหญ่ อาจารย์หนุ่มคงตกใจเมื่อเห็นของ ทั้งหมด ผลิตายืนคิดขณะกอดดมองภาพกระเป๋าและสารพัดถุงที่วางกองอยู่หน้าพื้นโซฟา

ทุกอย่างเป็นไปดังคาดเมื่ออาจารย์หนุ่มทำหน้าที่ก่อนหันมองเจ้าของสัมภาระที่ทำดี หน้าเศร้ายืนอมยิ้มอยู่ข้างๆ

“รบกวนด้วยนะคะ” พลิตาบอกน้ำเสียงเศร้าเสร้างทำตาปริบๆ รู้สึกสนุกที่มีโอกาสได้  
กลั่นแกล้งชายหนุ่มที่ทำให้หัวใจเธอหวนไหวได้บ้าง

“ผู้หญิงนี่ก็แปลก เท่าก็มีแค่สองข้าง ทำไมต้องซื้อรองเท้ามากมายขนาดนี้ไม่รู้”  
ดินแดนบ่นขณะก้มลงทิวถูบรรจรองเท้าขึ้นจากพื้น

“ถ้าผู้หญิงกับผู้ชายเหมือนกันทุกอย่างก็ไม่สนุกซิคะ” เธอบอกพลางเดินนำตรงไปยัง  
ประตูห้อง

“ทะเลหรือเปล่าเรา” ดินแดนถามพลางหรีตามองหญิงสาว

“ไม่ใช่ซะหน่อย” พลิตาบอกพลางมองค้อน

ดินแดนหัวเราะเบาๆ ก่อนพยักหน้าไปยังประตู

“ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อย”

“ค่ะ” เธอบอกก่อนเปิดประตูพลางมองค้อนอีกรอบ ชยับพลิกทางให้อาจารย์หนุ่ม

“และก็ตามออกไปกดลิฟท์และก็เปิดประตูให้ด้วยสิครับคุณผู้หญิง” ดินแดนหัน  
บอกหญิงสาวที่ดูเหมือนจะยืนนิ่งอยู่หน้าห้องโดยไม่ขยับไปไหน

“ค่ะคุณผู้ชาย” พลิตามองค้อนแต่ในใจรู้สึกมีความสุขที่ได้ต่อล้อต่อเถียงกับเขาแบบ  
นี้ เธอเหลือบมองชายหนุ่มที่เดินตามเข้าไปในลิฟท์ด้วยความสุขใจจนอยากให้เวลาหยุดเดิน  
เพียงแค่วินาทีนี้เท่านั้น

อยากบอกให้รู้ว่ารัก (Listen to my heart)

สุพรรณภูมิการ์

เหตุผลที่เจ็บปวด